

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

P9_TA(2022)0040

Realizacja wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – sprawozdanie roczne za 2021 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 lutego 2022 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – sprawozdanie roczne za 2021 r. (2021/2183(INI))**

(2022/C 342/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając swoją rezolucję z 27 lutego 2014 r. w sprawie stosowania uzbrojonych dronów ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 11 grudnia 2018 r. w sprawie mobilności wojskowej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 12 września 2018 r. w sprawie autonomicznych systemów uzbrojenia,
- uwzględniając swoje stanowisko z 26 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i dyrektywę 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego w odniesieniu do działań obronnych w ramach Unii ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 15 stycznia 2020 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – sprawozdanie roczne ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 15 stycznia 2020 r. w sprawie sprawozdania rocznego w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – sprawozdanie roczne ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 17 września 2020 r. w sprawie wywozu broni: wdrażanie wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 23 października 2020 r. w sprawie równouprawnienia płci w polityce zagranicznej i bezpieczeństwa UE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 25 marca 2021 r. w sprawie wdrożenia dyrektywy 2009/81/WE w sprawie zamówień w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa oraz dyrektywy 2009/43/WE w sprawie transferów produktów związanych z obronnością ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z 28 kwietnia 2021 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony, oraz Umowy między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 29.8.2017, s. 110.

⁽²⁾ Dz.U. C 388 z 13.11.2020, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. C 232 z 16.6.2021, s. 71.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 270 z 7.7.2021, s. 54.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 270 z 7.7.2021, s. 41.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 385 z 22.9.2021, s. 47.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 404 z 6.10.2021, s. 202.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 494 z 8.12.2021, s. 54.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 506 z 15.12.2021, s. 159.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z 7 lipca 2021 r. na temat współpracy między UE a NATO w kontekście stosunków transatlantyckich ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 7 października 2021 r. w sprawie stanu zdolności cyberobronnych UE ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/697 z dnia 29 kwietnia 2021 r. ustanawiające Europejski Fundusz Obronny i uchylające rozporządzenie (UE) 2018/1092 ⁽¹²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/947 z dnia 9 czerwca 2021 r. ustanawiające Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej – Globalny Wymiar Europy, zmieniające i uchylające decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 466/2014/UE oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1601 i rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 ⁽¹³⁾,
- uwzględniając dokument zatytułowany „Plan realizacji globalnej strategii w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony” przedstawiony Radzie przez wiceprzewodniczącą Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa 14 listopada 2016 r., oraz konkluzje Rady z 14 listopada 2016 r. w sprawie realizacji globalnej strategii UE w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, w których określono poziom ambicji UE w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie 19 listopada 2018 r. w sprawie ustanowienia umowy w zakresie cywilnego wymiaru wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa z 10 grudnia 2018 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie młodzieży, pokoju i bezpieczeństwa z 7 czerwca 2018 r. oraz konkluzje Rady w sprawie młodzieży w działaniach zewnętrznych z 5 czerwca 2020 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z 20 listopada 2020 r. w sprawie przeglądu strategicznego stałej współpracy strukturalnej (PESCO) 2020,
- uwzględniając oświadczenie członków Rady Europejskiej z 26 lutego 2021 r. w sprawie bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając Konkluzje Rady w sprawie odnowionego partnerstwa z południowym sąsiedztwem – nowy program na rzecz regionu śródziemnomorskiego z 16 kwietnia 2021 r.,
- uwzględniając Konkluzje Rady Europejskiej w sprawie zintegrowanej strategii Unii Europejskiej w Sahelu z 16 kwietnia 2021 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie WPBiO z 25 listopada 2013 r., 18 listopada 2014 r., 18 maja 2015 r., 27 czerwca 2016 r., 14 listopada 2016 r., 18 maja 2017 r., 17 lipca 2017 r., 25 czerwca 2018 r., 17 czerwca 2019 r., 10 grudnia 2019 r., 17 czerwca 2020 r., 12 października 2020 r., 20 listopada 2020 r., 7 grudnia 2020 r. i 10 maja 2021 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z 18 października 2021 r. w sprawie operacji EUFOR ALTHEA,
- uwzględniając konkluzje Rady z 22 października 2021 r. w sprawie ataków hybrydowych instrumentalnie wykorzystujących migrantów, prowadzonych przez reżim białoruski,

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2021)0346.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2021)0412.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 170 z 12.5.2021, s. 149.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 209 z 14.6.2021, s. 1.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

- uwzględniając nowy program strategiczny na lata 2019–2024 przyjęty przez Radę Europejską 20 czerwca 2019 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację członków Rady Europejskiej i państw należących do Grupy Pięciu na Rzecz Sahelu z 28 kwietnia 2020 r.,
- uwzględniając koncepcję Rady w sprawie zintegrowanego podejścia do zmiany klimatu i bezpieczeństwa przyjętą 5 października 2021 r.,
- uwzględniając plan działania Rady w zakresie zmian klimatu i obronności z 9 listopada 2020 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Agencji Obrony dotyczące rocznego przeglądu w zakresie obronności przedstawione Radzie na jej posiedzeniu w 20 listopada 2020 r.,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2019/797 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie środków ograniczających w celu zwalczania cyberataków zagrażających Unii lub jej państwom członkowskim ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2017/2315 z dnia 11 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia stałej współpracy strukturalnej (PESCO) oraz ustalenia listy uczestniczących w niej państw członkowskich ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2021/509 z dnia 22 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju oraz uchylenia decyzji (WPZiB) 2015/528 ⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając decyzje Rady (WPZiB) 2021/748, 2021/749, 2021/750 z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie udziału Kanady, Królestwa Norwegii i Stanów Zjednoczonych Ameryki w projekcie PESCO pt. „Mobilność wojskowa”,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2021/1143 z dnia 12 lipca 2021 r. w sprawie szkoleniowej misji wojskowej Unii Europejskiej w Mozambiku (EUTM Mozambique),
- uwzględniając globalną strategię zatytułowaną „Wspólna wizja, wspólne działanie: silniejsza Europa. Globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej”, przedstawioną przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa z 6 marca 2014 r. w sprawie otwartego i bezpiecznego światowego obszaru morskiego: elementy strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego (JOIN(2014)0009),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 7 czerwca 2017 r. pt. „Strategiczne podejście do kwestii odporności w ramach działań zewnętrznych UE” (JOIN(2017)0021),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki bezpieczeństwa z 16 grudnia 2020 r. pt. „Strategia UE w zakresie cyberbezpieczeństwa na cyfrową dekadę” (JOIN(2020)0018),
- uwzględniając orędzia przewodniczącej Ursuli von der Leyen o stanie Unii z 2020 i 2021 r. oraz towarzyszące im listy intencyjne,
- uwzględniając roczny program prac Europejskiego Funduszu Obronnego na 2021 rok, przyjęty przez Komisję 30 czerwca 2021 r.,
- uwzględniając przegląd Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 09/2019 z 12 września 2019 r. w sprawie obronności europejskiej,
- uwzględniając Traktat Północnoatlantycki,
- uwzględniając dwie wspólne deklaracje w sprawie współpracy UE–NATO, podpisane w Brukseli 8 lipca 2014 r. i 10 lipca 2018 r.,

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 129 I z 17.5.2019, s. 13.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 331 z 14.12.2017, s. 57.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 102 z 24.3.2021, s. 14.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

- uwzględniając szóste sprawozdanie z 17 maja 2021 r. z postępów w realizacji wspólnego zestawu propozycji zatwierdzonych przez Radę UE i Radę Północnoatlantycką 6 grudnia 2016 r. i 5 grudnia 2017 r.,
 - uwzględniając wspólny zestaw 74 propozycji w zakresie realizacji podpisanej w Warszawie wspólnej deklaracji zatwierdzonej przez Radę UE i Radę Północnoatlantycką 6 grudnia 2016 r. i 5 grudnia 2017 r.,
 - uwzględniając oświadczenie ze szczytu UE–USA z 15 czerwca 2021 r. zatytułowane „W kierunku odnowionego partnerstwa transatlantyckiego”,
 - uwzględniając nielegalną inwazję Rosji na Krym i aneksję Krymu przez Rosję
 - uwzględniając naruszanie przez Rosję przestrzeni powietrznej i granic morskich państw członkowskich,
 - uwzględniając coraz większą obecność gospodarczą i wojskową Chin w krajach śródziemnomorskich i afrykańskich,
 - uwzględniając zagrożenie terroryzmem wewnętrznym i zewnętrznym, głównie ze strony grup takich jak ISIS,
 - uwzględniając nowe technologie, takie jak sztuczna inteligencja, zdolności kosmiczne i komputery kwantowe, które stwarzają nowe możliwości dla ludzkości, ale również stawiają polityce obronnej i zagranicznej nowe wyzwania wymagające jasnej strategii i konsensusu między sojusznikami,
 - uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych i akt końcowy z Helsinek Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) z 1975 r.,
 - uwzględniając Konwencje Narodów Zjednoczonych o prawie morza,
 - uwzględniając komunikat końcowy z nadzwyczajnego szczytu Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) z 8 września 2021 r.,
 - uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju ONZ, zwłaszcza cel 16 dotyczący promowania pokojowych i inkluzywnych społeczeństw sprzyjających zrównoważonemu rozwojowi,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię przedstawioną przez Komisję Spraw Konstytucyjnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0358/2021),
- A. mając na uwadze, że w 2020 r. pandemia COVID-19 wypukliła wzrost globalnych zagrożeń i podatność Unii ze względu na zależność od czynników zewnętrznych; mając na uwadze, że pandemia poszerzyła pojęcie bezpieczeństwa i strategicznej autonomii o kwestie zdrowotne, technologiczne i gospodarcze;
- B. mając na uwadze, że Europa stoi w obliczu szybkiego i trwałego pogorszenia swojego otoczenia strategicznego; mając na uwadze, że terroryzm jest nadal jednym z poważnych zagrożeń; mając na uwadze, że państwa wykazują mocarstwowe ambicje i realizują strategię ekspansji zakładającą użycie siły zbrojnej; mając na uwadze, że strategia ta powoduje ryzyko militarystyki mórz, kosmosu, Arktyki lub cyberprzestrzeni, a także wznowienia wyścigu zbrojeń;
- C. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie się cyberataków na infrastrukturę strategiczną podczas kryzysu związanego z COVID-19, a ostatnio również afera Pegasus, to przykłady uzasadniające potrzebę szybkiego opracowania środków ochronnych przeciwko najnowszym formom zagrożeń cybernetycznych i najbardziej zaawansowanym technikom szpiegowskim; mając na uwadze, że UE zobowiązała się do zainwestowania 1,6 mld EUR w zdolność reagowania i wdrażanie narzędzi cyberbezpieczeństwa dla administracji publicznej, przedsiębiorstw i osób fizycznych, a także do rozwoju współpracy w tej dziedzinie między sektorem publicznym i prywatnym;
- D. mając na uwadze, że Parlament jako miejsce wyrażania demokracji europejskiej stanowi potencjalny cel; mając na uwadze, że cyfryzacja działalności w związku z telepracą podczas pandemii COVID-19 tylko zwiększyła nasze narażenie na obecne zagrożenia;
- E. mając na uwadze, że UE dysponuje łącznym budżetem w wysokości 395 mld EUR na zdolności wojskowe swoich państw członkowskich, co plasuje ją na drugim miejscu na świecie; mając na uwadze, że potencjał Europy jest rozdrobniony i osłabiony z powodu powielania, luk i braku interoperacyjności;

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

- F. mając na uwadze, że rosnąca złożoność zagrożeń jest związana z rozwojem technologicznym, cyfryzacją społeczeństw i integracją międzynarodowych gospodarek; mając na uwadze, że w konsekwencji powyższego mnożą się zagrożenia hybrydowe, łączące środki militarne lub niemilitarne, takie jak dezinformacja, wykorzystywanie migracji do szantażu, cyberataki lub presja gospodarcza, które są sprzeczne z europejskimi interesami i wartościami i stanowią rosnące zagrożenie dla bezpieczeństwa UE, jej przedsiębiorstw, usług publicznych i obywateli;
- G. mając na uwadze, że aby stawić czoła zagrożeniom kryzysowym, które licznie występują na granicach Unii lub w obszarach jej zainteresowania, państwa członkowskie zobowiązały się do zapewnienia zdolności szybkiego reagowania zgodnie z celami podstawowymi UE, w szczególności grup bojowych; mając na uwadze, że grupy te mają liczne ograniczenia, zarówno polityczne, jak i organizacyjne czy finansowe; mając na uwadze, że w rezultacie nigdy nie zostały wykorzystane;
- H. mając na uwadze, że bezprecedensowa koncentracja sił rosyjskich na Ukrainie i wokół niej, związana z żądaniami Kremla, mogłaby – jeśli się jej nie powstrzyma – doprowadzić do powrotu stref wpływów w Europie i uniemożliwić partnerom wschodnim UE, takim jak Ukraina i Gruzja, przystąpienie do NATO;
- I. mając na uwadze zaangażowanie społeczności międzynarodowej, zwłaszcza UE, w regionie Sahelu, a w szczególności w Mali; mając na, że junta malijska z zadowoleniem przyjęła i już wykorzystuje rosyjskich instruktorów wojskowych i najemników związanych z tzw. grupą Wagnera do udziału w działaniach wojskowych w Mali; mając na uwadze akty przemocy, których firma ta się dopuszczała, gdykolwiek interweniowała;
- J. mając na uwadze, że wycofanie się z Afganistanu i powrót do władzy talibów zwiększa zagrożenie terrorystyczne w regionie i poza nim; mając na uwadze, że UE prowadziła misję WPBiO, misję policyjną Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL Afganistan) w latach 2007–2016, i przyznała Afganistanowi 17 mld EUR; mając na uwadze, że podczas ewakuacji państwa członkowskie były zależne od Stanów Zjednoczonych, które w bardzo krótkim czasie rozmieściły 6 000 żołnierzy w celu zabezpieczenia lotniska w Kabulu, co umożliwiło ewakuację zagrożonych obywateli europejskich oraz obywateli afgańskich; mając na uwadze, że w tej sytuacji UE nie była w stanie utworzyć mostu powietrznego ani koordynować ewakuacji; mając na uwadze, że gdyby Unia miała przeprowadzić operację podobną do ewakuacji z Kabulu, w obecnej sytuacji nie byłaby w stanie szybko podejmować decyzji, rozmieszczać wojsk, przeprowadzać ewakuacji i tworzyć mostów powietrznych sprawnie i szybko; mając na uwadze, że w związku z tym Unia i jej państwa członkowskie muszą pilnie wyciągnąć wszystkie wnioski z kryzysu afgańskiego, aby zwiększyć zdolność Unii do niezależnego działania w podobnych okolicznościach; mając na uwadze, że Strategiczny Kompas powinien umożliwić określenie poziomu ambicji Unii, w szczególności w świetle wniosków wyciągniętych z porażki w Afganistanie;

Opracowanie doktryny bezpieczeństwa i obrony UE z wykorzystaniem Strategicznego kompasu w celu zwiększenia strategicznej autonomii

1. podkreśla, że UE stoi w obliczu:
 - nowych i ewoluujących zagrożeń zarówno ze strony podmiotów państwowych, jak i niepaństwowych w wielobiegunowym świecie, takich jak terroryzm, wzrost autorytaryzmu, zagrożenia hybrydowe w wyniku stosowania środków wojny hybrydowej, takich jak ataki cybernetyczne, oraz instrumentalizacji migracji, dezinformacji i obcych ingerencji, które zatarły granice między wojną a pokojem, rosnących zagrożeń dla zasobów naturalnych, bezpieczeństwa energetycznego i zmiany klimatu;
 - wzrostu militaryzacji na świecie, powracającej globalnej rywalizacji o władzę z coraz większym wymiarem militarnym i rosnących napięć geopolitycznych, ery „braku pokoju” charakteryzującej się wrogą rywalizacją, mniejszych wysiłków w zakresie rozbrojenia i międzynarodowych systemów kontroli zbrojeń, rozprzestrzeniania broni masowego rażenia (BMR), w tym broni jądrowej, oraz stosowania broni chemicznej;
 - wciąż niestabilnej sytuacji w krajach sąsiedzkich, zarówno na wschodzie, jak i na południu;

uważa, że niestabilna i nieprzewidywalna sytuacja na granicach Unii i w jej bezpośrednim sąsiedztwie (Afryka Północna, Bliski Wschód, Kaukaz, Bałkany, wschodnia część Morza Śródziemnego, itp.), jak również w jej dalszym sąsiedztwie (Sahel, Róg Afryki itp.), wraz z rosyjską agresją na Ukrainę i Gruzję stanowi zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio zagrożenie dla bezpieczeństwa kontynentu; podkreśla nierozzerwalny związek między bezpieczeństwem wewnętrznym i zewnętrznym; uznaje, że aktywne zaangażowanie w sąsiedztwie leży w interesie Unii Europejskiej; podkreśla znaczenie stabilnej sytuacji na Bałkanach Zachodnich; z zaniepokojeniem odnotowuje rosnącą militaryzację Półwyspu Krymskiego i podejmowane przez Federację Rosyjską próby destabilizacji regionu Morza Czarnego;

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

2. zdecydowanie potępia koncentrację rosyjskich sił zbrojnych na Ukrainie i wokół niej a także apel Kremla o powstrzymanie dalszej ekspansji NATO i przekształcenie europejskiej struktury bezpieczeństwa w oparciu o przestarzałą ideę „stref wpływów”; podkreśla, że każdy kraj demokratyczny ma swobodę wyboru własnych sojuszy, i w związku z tym zdecydowanie popiera prozachodnie aspiracje Ukrainy i Gruzji, w tym ich członkostwo w NATO i przyszłe przystąpienie do UE;

3. zauważa, że rok 2020 upłynął pod znakiem pandemii COVID-19 i licznych wyzwań dla polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony Unii, co uwydatniło naszą niewystarczającą koordynację i zależność od reszty świata; podkreśla, że UE musi wyciągnąć z tego wnioski, w szczególności w celu wzmocnienia suwerenności cyfrowej i technologicznej oraz ogólnej strategicznej autonomii jako podmiotu międzynarodowego, a także jej zdolności i gotowości do autonomicznego podejmowania decyzji i działania, w razie potrzeby, w sprawach zagranicznych, bezpieczeństwa i obrony, a także ponownej oceny swojej zależności od podmiotów, które nie podzielają tych samych wartości; powtarza, że konieczne jest, aby Unia wzmocniła swoją autonomię w zakresie opieki zdrowotnej;

4. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie prac nad Strategicznym kompasem – bezprecedensową strategiczną refleksją – które powinny zakończyć się w marcu 2022 r.; podkreśla, że rozwój Strategicznego kompasu jest punktem wyjścia dla wdrożenia wspólnej europejskiej obrony zgodnie z postanowieniami art. 42 ust. 2 TUE i dla zdefiniowania WPBiO oraz że powinien on stanowić ważny krok w kierunku prawdziwej Europejskiej unii obrony, uwzględniającej specyficzną sytuację konstytucyjną niektórych państw członkowskich; uważa, że Strategiczny kompas powinien rozwijać większą spójność w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; podkreśla, że w wysoce wielobiegunowym świecie, w którym nasila się rywalizacja między supermocarstwami, połączone siły Unii mogą przyczynić się do zapewnienia bezpieczeństwa członkom UE oraz że solidna polityka obronna UE jest konieczna, aby UE dysponowała środkami pozwalającymi jej prowadzić skuteczne działania na rzecz pokoju, bezpieczeństwa ludzi, zrównoważonego rozwoju i demokracji; podkreśla, że Europejska unia obrony stanowiłaby element deklarowanego przez UE celu, jakim jest osiągnięcie autonomii strategicznej; zauważa, że w tym kontekście odpowiedź na wyzwania w zakresie bezpieczeństwa zewnętrznego Unii i jej państw członkowskich polega przede wszystkim na potwierdzeniu i praktycznym wdrożeniu zdolności umożliwiających lepszą ocenę sytuacji kryzysowych, szybsze podejmowanie decyzji i bardziej zdecydowane działania, gdy wymagają tego okoliczności, w razie potrzeby w sposób autonomiczny, w celu obrony interesów i wartości unijnych oraz z poszanowaniem sojuszy i partnerstw; zauważa, że przyczyniłoby się to do większej spójności Unii w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; uważa, że istnieje pilna potrzeba stworzenia prawdziwej Europejskiej unii bezpieczeństwa i obrony, która obejmowałaby wszystkie wojskowe i cywilne aspekty bezpieczeństwa, instrumenty, budżety i zdolności oraz cały cykl konfliktu, od zapobiegania do stabilizacji po zakończeniu konfliktu, i która opierałaby się na nowoczesnej, postępowej i silnej koncepcji bezpieczeństwa ludzi, uwzględniającej potrzeby bezpieczeństwa obywateli UE, ludności lokalnej oraz bezpieczeństwa i stabilności instytucji państwowych; wzywa UE, by zwiększyła swoje możliwości instytucjonalne w zakresie zapobiegania konfliktom, prowadzenia mediacji, dialogu i deeskalacji;

5. kładzie nacisk na konieczność uwzględnienia całościowej analizy zagrożeń; podkreśla, że Strategiczny kompas powinien być ambitną odpowiedzią Unii na tę analizę, której wyniki należy poddawać regularnemu i realistycznemu przeglądowi w celu opracowania mechanizmu stałej oceny zagrożeń i konsultacji parlamentarnych;

6. podkreśla, że Strategiczny kompas musi umożliwić wzmocnienie zdolności Unii do działania jako coraz bardziej wiarygodnego partnera strategicznego i globalnego podmiotu działającego na rzecz pokoju, który umacnia i broni międzynarodowego systemu opartego na zasadach oraz współpracy wielostronnej, jak również zdolności do działania w sposób autonomiczny, jeżeli zajdzie taka potrzeba; zaznacza, że to zadanie powinno być regularnie aktualizowane i musi wyznaczać ambitny kierunek, który powinien być realistyczny i operacyjny, a także obejmować harmonogram wdrażania decyzji i mechanizmy monitorowania; podkreśla, że to zadanie musi umożliwić Unii poczynienie konsekwentnych i skutecznych postępów w kierunku spójnej polityki obronnej, wspólnej kultury strategicznej, wspólnego rozumienia strategicznych wyzwań stojących przed UE oraz możliwości przewidywania zagrożeń, a także zapewnić szybkie i skoordynowane reagowanie, przyszłe scenariusze interwencji i zdolność do autonomicznej odporności, tak aby UE była w stanie zmobilizować zasoby na zasadzie solidarności, zgodnie z traktatami, w przypadku zagrożenia jednego z państw członkowskich oraz w przypadku zagrożenia międzynarodowego pokoju, bezpieczeństwa i stabilności poza UE, a ostatecznie w celu zapewnienia ochrony europejskich obywateli, interesów i wartości; przypomina, że obecny poziom ambicji UE w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, określony w konkluzjach Rady z 14 listopada 2016 r., obejmuje reagowanie na zewnętrzne konflikty i kryzysy, budowanie zdolności partnerów oraz „ochronę Unii i jej obywateli”; podkreśla znaczenie zintegrowanego podejścia jako podstawy reakcji UE na konflikty i kryzysy;

7. podkreśla znaczenie otrzymywania przez Parlament, a zwłaszcza jego Podkomisję Bezpieczeństwa i Obrony, regularnych aktualizacji i sprawozdań Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) dotyczących wdrażania Strategicznego kompasu po zatwierdzeniu Strategicznego kompasu w marcu 2022 r.;

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

Misje i operacje WPBiO w 2020 r. – ocena i zalecenia

8. przypomina, że Unia prowadzi obecnie jedenaście misji cywilnych oraz siedem misji i operacji wojskowych; przypomina, że spośród nich tylko trzy operacje mają mandat wykonawczy: siły morskie dowodzone przez Unię Europejską (EUNAVFOR), operacja u wybrzeży Somalii (ATALANTA), operacja wojskowa Unii Europejskiej na Morzu Śródziemnym (EUNAVFOR MED IRINI) oraz operacja wojskowa Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie (EUFOR ALTHEA); przypomina o ogólnym zaangażowaniu UE w regionie Sahelu i w Rogu Afryki poprzez sześć misji cywilnych (misja UE dotycząca budowania zdolności w Mali (EUCAP Sahel Mali), EUCAP Sahel Niger, EUCAP Somalia) i sześć misji wojskowych (misja szkoleniowa Unii Europejskiej w Mali (EUTM Mali), EUTM Somalia, EUNAVFOR ATALANTA, EUNAVFOR MED IRINI); zauważa, że potencjał tych misji i operacji nie jest jeszcze w pełni wykorzystywany i że borykają się one ze skutkami pandemii COVID-19, która ograniczyła ich działalność i skuteczność; proponuje, by budżet, planowanie i wyposażenie unijnych misji i operacji w dziedzinie WPBiO były rozpatrywane w świetle doświadczeń zdobytych podczas pandemii COVID-19 i w związku z tym rozważyć przegląd ich wyników i ewentualne dostosowanie ich mandatu w ramach standardowego przeglądu strategicznego misji;

9. podkreśla znaczenie trwałej stabilności, bezpieczeństwa ludzi i dobrobytu w krajach sąsiadujących z Unią; stwierdza, że misje wojskowe WPBiO koncentrują się obecnie prawie wyłącznie na szkoleniu sił zbrojnych (EUTM), bez wymiaru wykonawczego i z ograniczonym wsparciem; uważa, że nie naruszając niewykonawczego wymiaru tych misji, należy wzmocnić ich mandat, z naciskiem na coaching, tak aby doradcy europejscy mogli jak najdokładniej sprawdzić na miejscu, czy programy szkoleniowe zostały właściwie wdrożone i czy są zgodne z potrzebami operacyjnymi lokalnych sił zbrojnych;

10. podkreśla, że dostawy broni w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju powinny być w pełni zgodne ze wspólnym stanowiskiem UE w sprawie wywozu broni, międzynarodowym prawem dotyczącym praw człowieka i prawem humanitarnym oraz obejmować skuteczne przepisy dotyczące przejrzystości;

11. ubolewa nad działaniami puczystów w Mali; jest głęboko zaniepokojony niewystarczającą obecnością podstawowych służb państwowych na terytorium Mali i ogólnie w regionie Sahelu; wyraża głęboki niepokój wobec pogarszającej się sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w regionie; jest głęboko zaniepokojony doniesieniami Sekretarza Generalnego ONZ, w których wymieniono poważne dawne i obecne przypadki łamania praw człowieka oraz poważne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym domniemane zbrodnie wojenne, popełnione przez ugrupowania zbrojne, w tym grupy terrorystyczne, malijskie siły zbrojne i inne siły zbrojne Grupy Pięciu na rzecz Sahelu; głęboko ubolewa nad bezkarnością w tym względzie i podkreśla, że takie utrzymujące się przestępstwa również podważają europejskie i międzynarodowe wysiłki na rzecz stworzenia bezpiecznego środowiska oraz zwalczania grup zbrojnych i terrorystów; podkreśla rosnące zaangażowanie wrogich podmiotów w regionie, który ma zasadnicze znaczenie dla naszego bezpieczeństwa, co może zagrozić wspólnemu celowi UE i Mali, jakim jest bezpieczeństwo ludzi, pokój, stabilność i zrównoważony rozwój kraju, gdzie inne podmioty, które niekoniecznie podzielają te same zasady etyczne co UE i jej państwa członkowskie, są gotowe wypełnić braki w zdolnościach, bez względu na poszanowanie praworządności, norm międzynarodowych czy prawa wojennego; wyraża poważne zaniepokojenie rosnącym wpływem zagranicznych prywatnych firm wojskowych oraz ewentualnymi planami rządu malijskiego dotyczącymi nawiązania współpracy z prywatną rosyjską firmą wojskową, związaną z Kremlm grupą Wagnera, w zakresie szkolenia sił zbrojnych tego kraju; zwraca uwagę, że taka współpraca jest niezgodna ze współpracą z UE w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, szczególnie z EUTM Mali, a zatem wymagałaby od UE ponownej oceny jej zaangażowania w Mali; apeluje do obecnych władz malijskich o powstrzymanie się od zawierania umów z grupą Wagnera i zezwalania jej pracownikom na wjazd na terytorium Mali; podkreśla, bardziej ogólnie, potrzebę ścisłego monitorowania działań prywatnych firm ochroniarskich i wojskowych, które zwiększają swoje globalne działania na obszarach szczególnie narażonych, takich jak Afryka, Ameryka Łacińska i Europa Wschodnia, oraz przypomina o znaczeniu informowania Parlamentu o tej sprawie;

12. odnotowuje zapowiedź przeformowania francuskiej akcji wojskowej w regionie Sahelu, wspólnie i w porozumieniu z naszymi partnerami międzynarodowymi i afrykańskimi; podkreśla, że zmiany te powinny odbywać się w ścisłym porozumieniu ze wszystkimi partnerami międzynarodowymi, zwłaszcza europejskimi, obecnymi w regionie Sahelu; z zadowoleniem przyjmuje stałe zaangażowanie UE i państw członkowskich w stabilizację krajów Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, w szczególności poprzez wsparcie dla wspólnych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, wzmocnienie misji UE w dziedzinie WPBiO oraz rosnące zaangażowanie sił zbrojnych europejskich państw członkowskich w Grupie Zadaniowej Takuba (TF Takuba);

13. z zadowoleniem przyjmuje dostosowanie nowego rozszerzonego mandatu EUTM Mali; wzywa do wzmocnienia współpracy strukturalnej i wsparcia niewykonawczego dla sił zbrojnych oraz do przyspieszenia procesu regionalizacji, który umożliwi misji niesienie pomocy wojskowej siłom zbrojnym państw Grupy Pięciu, a w szczególności Burkiny Faso i Nigru, co będzie miało konsekwencje dla partnerów międzynarodowych, europejskich i afrykańskich; podkreśla możliwości, jakie otwiera Europejski Instrument na rzecz Pokoju w zakresie dostarczania sprzętu przeznaczonego do

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

szkolenia malijskich sił zbrojnych, co będzie miało kluczowe znaczenie dla wzmocnienia działań oraz skuteczności działań europejskich; jest przekonany, że UE musi szybko i skutecznie zwiększyć swoje możliwości w zakresie dostarczania sprzętu, tak aby misje EUCAP i EUTM nie straciły wiarygodności w oczach władz lokalnych, pod warunkiem, że te siły bezpieczeństwa przestrzegają międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowych praw człowieka oraz znajdują się pod demokratyczną kontrolą;

14. wzywa państwa członkowskie do wniesienia znaczącego wkładu w działalność doradczą EUTM Mali i do wysłania personelu, który może przyczynić się do jej rozwoju; przypomina, że w regionie Sahelu proces regionalizacji WPBiO musi postępować, aby wzmocnić współpracę i koordynację z podmiotami międzynarodowymi, a także z państwami członkowskimi UE zaangażowanymi w regionie, poprzez bieżące inicjatywy, takie jak partnerstwo na rzecz bezpieczeństwa i stabilności w Sahelu (inicjatywa P3S); podkreśla, że UE zapewnia również solidne wsparcie na rzecz operacjonalizacji połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu i powiązanego z nimi komponentu policyjnego; z zadowoleniem przyjmuje zintegrowaną strategię Unii Europejskiej na rzecz Sahelu, która zakłada szersze podejście skupione na wzmocnieniu sprawowania rządów i kładzie szczególny nacisk na konieczność wzmocnienia obecności państwa i usług publicznych w krajach tego rejonu; podkreśla wysiłki podejmowane przez EUCAP Sahel Mali w celu wsparcia rozmieszczenia malijskich sił bezpieczeństwa w środkowym Mali; podkreśla starania EUCAP Sahel Niger na rzecz wspierania Nigru w opracowywaniu krajowej polityki obrony i bezpieczeństwa; przypomina, że regionalizacja działań WPBiO jest spójna ze zintegrowanym podejściem UE do regionu Sahelu i że w związku z tym działania RACC muszą być kontynuowane; przypomina, że regionalizacja działań w ramach WPBiO wspiera zintegrowane podejście UE do regionu Sahelu i że w związku z tym należy kontynuować działania Komórki Doradztwa i Koordynacji Regionalnej (RACC); jest zdania, że regionalizacja podejścia WPBiO w Sahelu jest istotna, ale wymaga jaśniejszej organizacji i koordynacji między obecnymi misjami cywilnymi i wojskowymi w ramach WPBiO, podmiotami lokalnymi i innymi organizacjami międzynarodowymi takimi jak misja pokojowa ONZ – Wszechstronna Zintegrowana Misja Stabilizacyjna ONZ w Mali (MINUSMA) – i operacje prowadzone przez wojsko francuskie; nalega na podjęcie znacznych wysiłków na rzecz wspierania Burkina Faso, biorąc pod uwagę intensywność zagrożeń, jakim ten kraj musi stawić czoła przy ograniczonych możliwościach; przypomina, że aby reakcje wojskowe i działania w zakresie bezpieczeństwa były trwale skuteczne, muszą im towarzyszyć konkretne i widoczne środki na rzecz zapewnienia podstawowych usług dla ludności; podkreśla, że ważne jest, by móc aktywniej wspierać państwa położone nad Zatoką Gwinejską, tak by mogły one przeciwdziałać rosnącemu zagrożeniu terrorystycznemu, z którym mają do czynienia; podkreśla konieczność zwrócenia szczególnej uwagi na rosnącą niestabilność w rejonie Sahelu, Afryki Zachodniej, Rogu Afryki oraz na istotny wpływ jaki wywiera sytuacja w tych rejonach nie tylko na kontynent afrykański, ale również na Unię Europejską;

15. z zadowoleniem przyjmuje toczące się dyskusje na temat udziału Mozambiku i Indii w misjach i operacjach WPBiO w Afryce; z zadowoleniem przyjmuje aktywny udział Gruzji w działaniach WPBiO, a zwłaszcza jej udziału w misjach szkoleniowych w Republice Środkowoafrykańskiej i w Mali;

16. przypomina, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Somalii jest bardzo niepokojąca i stanowi źródło destabilizacji w całym Rogu Afryki, a nawet poza nim; podkreśla, że Al-Shabab pozostaje jedną z najpotężniejszych organizacji terrorystycznych powiązanych z Al-Kaidą i że fakt ten powinien skłonić państwa członkowskie do rozważenia większego udziału w europejskich misjach i operacjach w tym strategicznym regionie oraz zapewnienia potrzebnych do tego zasobów; podkreśla, że wzmocnienie EUTM Somalia w zakresie doradztwa przy strukturach dowodzenia umożliwi wywieranie znacznego wpływu na prowadzenie operacji w ramach wielostronnego instrumentu wsparcia wojskowego; podkreśla, że EUNAVFOR ATALANTA, EUCAP i EUTM Somalia tworzą spójną całość, wspierając strategiczne ramy UE na rzecz Rogu Afryki; z zadowoleniem przyjmuje decydującą rolę operacji ATALANTA w walce z piractwem i nielegalnym handlem w krajach Rogu Afryki, co umożliwiło skuteczną ochronę statków Światowego Programu Żywnościowego, a także operacji EUCAP Somalia w doradzaniu władzom federalnym i regionalnym Puntlandu i Somalilandu w zakresie rozwoju działań straży przybrzeżnej i policji morskiej; podkreśla, że zaangażowanie UE w regionie Rogu Afryki pozostaje istotne dla wzmocnienia zdolności somalijskich sił bezpieczeństwa, a także zauważa potrzebę poprawy ich skuteczności; z zadowoleniem przyjmuje udział partnerów o podobnych poglądach w celu zapewnienia bezpiecznych dróg wodnych w Zatoce Adeńskiej i na Oceanie Indyjskim oraz zachęca do kontynuowania tego udziału; wzywa do przyjęcia zintegrowanego podejścia w celu rozwiązania problemów związanych z rozwojem i sprawowaniem rządów, które przyczyniają się do istnienia piractwa;

17. z niepokojem odnotowuje pogorszenie się środowiska politycznego i bezpieczeństwa w Republice Środkowoafrykańskiej (RCA); wzywa do przywrócenia integracyjnego dialogu między rządem, opozycją demokratyczną i społeczeństwem obywatelskim oraz do odnowienia porozumienia pokojowego; wyraża ubolewanie, że od 2018 r. prezydent RCA korzysta z usług grupy Wagnera, tj. prywatnej firmy wojskowej powiązanej z Rosją, która jest odpowiedzialna za zbrodnie wojenne i poważne naruszenia praw człowieka w RCA; jest zaniepokojony wpływem tej decyzji na wykonalność i skuteczność misji szkoleniowej oddziałów środkowoafrykańskich; potępia coraz częstsze groźby i wrogie incydenty, które są wymierzone w Wszechstronną Zintegrowaną Misję Stabilizacyjną ONZ w Republice Środkowoafrykańskiej (MINUSCA) i za które odpowiadają niektóre lokalne i zagraniczne siły zbrojne, w tym zagraniczne

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

firmy ochroniarskie; potępia również kampanie dezinformacyjne dotyczące działań Unii; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie misji doradczej Unii Europejskiej w Republice Środkowoafrykańskiej (EUAM RCA) i udziela jej pełnego wsparcia; z zadowoleniem przyjmuje działania misji EUTM, w szczególności szkolenie oficerów i podoficerów Środkowoafrykańskich Sił Zbrojnych (FACA), oraz jej wkład w ogólny proces reformy sektora bezpieczeństwa koordynowany przez MINUSCA i udziela jej pełnego wsparcia; podkreśla potrzebę informowania ludności o celach i postępach misji; podkreśla znaczenie oceny rzeczywistej zdolności UE do reagowania na potrzeby sprzętowe FACA w ramach przeglądu strategicznego, który ma się odbyć w pierwszej połowie 2022 r.; nalega, aby wsparcie w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju dla jednostek utworzonych przez EUTM było uzależnione od wspierania przez władze RCA pozytywnych zmian w sytuacji politycznej, wewnętrznej i regionalnej;

18. przypomina o strategicznym znaczeniu Kanału Mozambickiego; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się państw członkowskich i wysokiego przedstawiciela/ wiceprzewodniczącego do reakcji na wzrost zagrożenia terrorystycznego w regionie Cabo Delgado i wyraża zaniepokojenie ryzykiem rozprzestrzenienia się tego zagrożenia na tym obszarze; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady w sprawie uruchomienia szkoleniowej misji wojskowej Unii Europejskiej w Mozambiku (EUTM Mozambique); odnotowuje wykorzystanie środków z Europejskiego Funduszu na rzecz Pokoju na pokrycie wspólnych kosztów misji EUTM Mozambique oraz na zapewnienie sprzętu wojskowego; wzywa Radę i ESDZ do jak najlepszego wykorzystania Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju oraz do spożytkowania tych doświadczeń w celu ulepszenia i rozszerzenia Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju w przyszłości; zauważa, że EUTM spełnia konkretny cel, jakim jest szkolenie jednostek sił specjalnych do walki z islamistyczną rewoltą w regionie Cabo Delgado, w tym z ruchem dżihadystycznym Ansar al-Sunna; zważywszy na sytuację, wzywa do jak najszybszego jej rozmieszczenia; wzywa państwa członkowskie do bardziej sprawiedliwego udziału w tworzeniu sił na potrzeby misji; podkreśla potrzebę kompleksowej, długoterminowej i spójnej strategii dla Mozambiku, która musi również zwalczać islamistyczne rewolty, zająć się niedostatkami w sprawowaniu rządów i potrzebami rozwojowymi, aby doprowadzić do trwałego rozwiązania konfliktu; podkreśla potrzebę dopilnowania, by siły rządowe przestrzegały międzynarodowego prawa humanitarnego oraz by sprawcy pozasądowych egzekucji, tortur, grabieży i innych nadużyć zostali postawieni przed sądem;

19. z zadowoleniem przyjmuje jednoznaczne zaangażowanie Rady w operację EUFOR Althea, o którym mowa w konkluzjach z 18 października 2021 r., wraz z odnowieniem operacji Althea w 2020 r. i ponownym ukierunkowaniem jej mandatu na wspieranie władz Bośni i Hercegowiny w celu utrzymania sytuacji w regionie na bezpiecznym i pewnym poziomie, a także poprzez trzeci przegląd strategiczny operacji przedstawiony w czerwcu 2021 r.; przypomina, że misja ta utorowała drogę ku pokojowi, stabilizacji i integracji europejskiej Bośni i Hercegowiny i że misja ta nadal odgrywa kluczową rolę dla bezpieczeństwa i stabilności Bośni i Hercegowiny oraz regionu; przypomina, że doświadczenia i wnioski wyciągnięte z tej misji wnoszą istotną wartość dodaną dla wszystkich obecnych i przyszłych wojskowych i cywilnych misji i operacji w ramach WPBiO; wyraża zaniepokojenie możliwymi niekonstytucyjnymi i secesjonistycznymi działaniami serbskiego członka Prezydium Bośni i Hercegowiny, Milorada Dodika, które podważają porozumienie pokojowe z Dayton, a tym samym bezpieczeństwo i pokój w całym regionie; podkreśla, że należy nadal utrzymywać wystarczającą zdolność do wzmocnienia sił zbrojnych stacjonujących poza obszarem działań, aby umożliwić szybką reakcję w przypadku pogorszenia się sytuacji w zakresie bezpieczeństwa; zauważa, że misję tę można by udoskonalić dzięki bezpiecznym kanałom informacji i komunikacji ze stolicami państw członkowskich oraz poprawie zdolności gromadzenia i analizy danych wywiadowczych ze źródeł otwartych; podkreśla znaczenie kontynuowania pomocniczej akcji rozminowywania i zbiorowego szkolenia sił zbrojnych Bośni i Hercegowiny; wzywa państwa członkowskie do wywiązania się ze swoich zobowiązań dotyczących wzmocnienia sił wojskowych w ramach operacji Althea; oczekuje na udział Ukrainy w misji Althea; dostrzega ważną współpracę między UE a NATO na Bałkanach Zachodnich, szczególnie w ramach misji EUFOR Althea, której kwatera główna dzięki porozumieniu Berlin Plus zlokalizowana jest w Naczelnym Dowództwie Połączonych Sił Zbrojnych NATO w Europie (SHAPE);

20. odnotowuje z zadowoleniem wyniki Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia); pochwała jej przedłużenie na okres dwóch lat; zwraca uwagę na potrzebę dalszego zastanowienia się nad zobowiązaniami WPBiO w tym regionie; stanowczo potępia nielegalną okupację i militaryzację przez Rosję gruzińskich regionów Abchazji i Cchinwali/ Osetii Południowej z naruszeniem prawa międzynarodowego, co stanowi poważne zagrożenie dla regionu Partnerstwa Wschodniego i całej Europy; jest zaniepokojony pogarszającą się sytuacją w zakresie bezpieczeństwa na okupowanych terytoriach Gruzji oraz działaniami Federacji Rosyjskiej, które destabilizują pokój i bezpieczeństwo w regionie objętym Partnerstwem Wschodnim; wzywa UE, by w dalszym ciągu domagała się od Rosji konstruktywnego zaangażowania w międzynarodowe rozmowy w Genewie i proces normandzki oraz wypełnienia zobowiązań wynikających z wynegocjowanego za pośrednictwem UE porozumienia o zawieszeniu broni z 12 sierpnia 2008 r., w szczególności do wycofania wszystkich sił zbrojnych z okupowanych terytoriów Gruzji i umożliwienia misji obserwacyjnej UE

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

nieograniczonego dostępu do całego terytorium Gruzji; potępia nielegalne zatrzymania i porwania obywateli gruzińskich oraz nasilone działania w zakresie borderyzacji wzdłuż granicy administracyjnej; jest zaniepokojony kampaniami dezinformacyjnymi wymierzonymi w misję EUMM Georgia i wzywa do wzmocnienia jej zdolności w zakresie monitorowania, analizy i komunikacji strategicznej; potwierdza swoje niezmiennie poparcie dla krajów Partnerstwa Wschodniego, zwłaszcza dla ich niepodległości, suwerenności i integralności terytorialnej w ich uznanych przez społeczność międzynarodową granicach; zachęca UE do zwiększenia zaangażowania w pokojowe rozwiązywanie konfliktów w całym regionie Partnerstwa Wschodniego; ponawia apel, by UE zapewniła należyte uwzględnienie wymiaru bezpieczeństwa krajów Partnerstwa Wschodniego w Strategicznym Kompasie, a także rozważyła uruchomienie szeregu porozumień dotyczących bezpieczeństwa – ram zwiększenia inwestycji i pomocy w dziedzinie bezpieczeństwa, wojskowości, wywiadu i współpracy cybernetycznej – z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą jako krajami stowarzyszonymi, z myślą o zwiększeniu ich odporności;

21. odnotowuje wzmocnienie misji doradczej UE w Iraku (EUAM) poprzez włączenie wsparcia dla wdrożenia reformy bezpieczeństwa wewnętrznego oraz krajowych strategii walki z terroryzmem (w tym walki z brutalnym ekstremizmem) i przestępczością zorganizowaną oraz zapobiegania im, ze szczególnym uwzględnieniem zarządzania granicami, przestępczości finansowej, w szczególności korupcji, prania pieniędzy i handlu dobrami dziedzictwa kulturowego;

22. apeluje, by UE zajęła się nieustannymi i rosnącymi zagrożeniami dla ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego oraz by ukróciła przemyt dóbr kultury, zwłaszcza w strefach konfliktów; zauważa, że w Iraku pozbawianie poszczególnych społeczeństw ich dziedzictwa kulturowego i korzeni historycznych sprawiło, że są one bardziej narażone na radykalizację; przypomina, że EUAM Iraq jest jedyną misją / operacją w ramach WPBiO, której mandat obejmuje element ochrony dziedzictwa kulturowego, aby zapewnić lokalnym partnerom pomoc i edukację w zakresie rozwiązywania problemów dotyczących bezpieczeństwa związanych z zachowaniem i ochroną dziedzictwa kulturowego; apeluje do Rady i ESDZ o włączenie podobnego elementu do mandatu innych misji i operacji;

23. zachęca do rozmieszczenia w Trypolisie członków misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya), skąd będzie ona prowadzić swoje działania; proponuje, aby misją ta, która zaangażowana jest we wspieranie władz libijskich w likwidacji zorganizowanych siatek przestępczych zajmujących się przemytem migrantów, handlem ludźmi i terroryzmem w obszarach zarządzania granicami, nadal badała, w ramach strategii regionalnej, możliwości wsparcia prowadzonego przez UE rozwoju zdolności granicznych państw Sahelu w połączeniu z misjami WPBiO w Sahelu (w szczególności EUCAP Sahel Niger); wyraża zaniepokojenie losem migrantów, osób ubiegających się o azyl i uchodźców w Libii; wzywa libijskie władze i milicje do zamknięcia ośrodków przetrzymywania migrantów;

24. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie operacji WPBiO na Morzu Śródziemnym – EUNAVFOR MED IRINI, oraz jej przedłużenie do 31 marca 2023 r.; zwraca uwagę na jej zasadniczą rolę we wprowadzeniu embarga na broń nałożonego na Libię zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2526 (2020); podkreśla, że budowanie potencjału przerywa handel ludźmi i bronią; ubolewa, że w 2020 r. EUNAVFOR MED IRINI często odmawiano zgody na przeprowadzenie kontroli, nawet na statkach tureckich; wzywa ESDZ do przejrzystej komunikacji w tym zakresie; zauważa, że jak dotąd EUNAVFOR MED dysponuje bardzo niewielkimi zasobami, co znacznie ogranicza jej możliwości; wyraża zaniepokojenie, że NATO, które działa na tym obszarze w ramach operacji Sea Guardian, nie współpracuje skutecznie poprzez ściślejszą współpracę lub dzielenie się informacjami i zasobami; podkreśla strategiczne znaczenie publicznego informowania o misji i kontrolowaniu statków, pokojowych abordażach i inspekcjach, w tym odmowach; podkreśla międzynarodowe zobowiązania w zakresie poszukiwania i ratowania osób znajdujących się w niebezpieczeństwie na morzu, w pełnej zgodności z prawem morskim; wzywa UE do odegrania znaczącej roli w regionie Morza Śródziemnego, jako że stała się ona podmiotem zdolnym do zagwarantowania stabilności regionu; z zadowoleniem przyjmuje wyniki działań komórki UE ds. łączności i planowania (EULPC) w zakresie zapewniania wiedzy fachowej dotyczącej bezpieczeństwa, wywiadu i planowania podmiotom UE w Brukseli, jak i tym, które znajdują się na obszarach działań (delegatura UE, EUBAM, EUNAVFOR MED) oraz misji ONZ ds. wspierania Libii (UNSMIL);

25. wyraża ubolewanie z powodu ogólnej destabilizującej roli Turcji w wielu dziedzinach będących przedmiotem zaniepokojenia UE i jej sąsiadów, co zagraża pokojowi, bezpieczeństwu i stabilności w regionie; z największym zaniepokojeniem przyjmuje do wiadomości i zdecydowanie potępia nielegalne działania Turcji i groźby podjęcia przez nią działań wojskowych przeciwko państwom członkowskim UE, zwłaszcza Grecji i Cypru, we wschodniej części regionu Morza Śródziemnego oraz nowo ogłoszone nielegalne działania na cypryjskich i greckich obszarach morskich; odnotowuje wysiłki na rzecz złagodzenia napięcia, ale ubolewa nad prowokacyjnymi działaniami i groźbami agresywnych działań tureckich okrętów wobec operacji MED IRINI, co stanowi naruszenie prawa międzynarodowego i suwerennych praw

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

państw członkowskich UE; potwierdza gotowość Unii do wykorzystania wszystkich dostępnych jej instrumentów i opcji, w tym tych wynikających z art. 29 TUE i art. 215 TFUE, w celu obrony swoich interesów i interesów państw członkowskich oraz utrzymania stabilności w regionie;

26. pochwała prace misji doradczej Unii Europejskiej na rzecz reformy cywilnego sektora bezpieczeństwa na Ukrainie (EUAM Ukraine); przyjmuje do wiadomości sprawozdanie ESDZ z oceny potrzeb dotyczące sektora zawodowego szkolnictwa wojskowego na Ukrainie i z zadowoleniem przyjmuje trwające prace nad określeniem na jego podstawie ewentualnego zaangażowania UE na Ukrainie, uzupełniającego wysiłki podejmowane przez Ukrainę i jej partnerów międzynarodowych w zakresie reformy zawodowego szkolnictwa wojskowego w tym kraju;

27. wzywa do ożywienia cywilnego wymiaru WPBiO poprzez realizację 22 zobowiązań umowy w zakresie cywilnego wymiaru WPBiO; podkreśla, że Strategiczny Kompas musi określać ambicje dotyczące odnowienia cywilnego wymiaru WPBiO oraz że umowa 2.0 powinna zostać przyjęta w odpowiednim czasie; popiera pomysł, by w Kompasie nakreślić podstawowe aspekty cywilnego wymiaru WPBiO, w tym rozwój zdolności cywilnych po 2023 r.; popiera pomysł, by priorytety strategiczne dla cywilnego wymiaru WPBiO były powiązane z corocznym przeglądem umowy; podkreśla potrzebę silniejszego powiązania WPBiO, wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych z działaniami prowadzonymi przez Komisję, w stosownych przypadkach i z należyтым poszanowaniem różnych zadań i procedur obu strategii politycznych przewidzianych w traktacie, oraz z innymi właściwymi podmiotami zajmującymi się zarządzaniem kryzysowym w celu zwiększenia wkładu WPBiO w reakcje Unii na wyzwania związane z bezpieczeństwem; apeluje do UE o zastanowienie się nad obecnymi procedurami rozmieszczania misji i podjęcie działań w tym zakresie w celu przyspieszenia procesu decyzyjnego i zwiększenia jego skuteczności; uważa, że UE musi kontynuować kompleksową ocenę misji cywilnych EUCAP Sahel Mali, EUCAP Sahel Niger, EUCAP Somalia i EUAM RCA, oraz dokonać przeglądu ich mandatu, budżetu i zasobów ludzkich, dbając o to, by odpowiadały one rzeczywistym potrzebom, w celu zwiększenia ich zdolności operacyjnych i skuteczności;

28. uznaje wkład misji i operacji w ramach WPBiO w pokój, bezpieczeństwo i stabilność, ale wskazuje na utrzymujące się słabości strukturalne i długotrwałe procesy decyzyjne dotyczące cywilnych i wojskowych misji i operacji w ramach WPBiO; podkreśla, jak ważne jest, by nadawać misjom wojskowym bardziej elastyczne i solidne mandaty, dostosowane do sytuacji w terenie; wzywa do wprowadzenia zmian w strukturach i procedurach WPBiO, tak aby misje mogły być przeprowadzane szybciej, w sposób bardziej elastyczny i spójny; podkreśla pilną potrzebę ściślejszego powiązania obecnych europejskich operacji ad hoc z misjami lub operacjami wojskowymi w ramach WPBiO, zwłaszcza gdy chodzi o radzenie sobie z nagłym kryzysem lub zagwarantowanie dostępu do spornych obszarów strategicznych; podkreśla, że wszelkie przyszłe mandaty muszą zawierać jasną i kompleksową strategię wyjścia wraz z wykazem zasobów potrzebnych do tego celu; podkreśla, że wszystkie misje, a w szczególności misje wojskowe, powinny współpracować z miejscową ludnością w celu budowania zdolności w rozsądnym czasie, aby umożliwić trwałe wyjście;

29. podkreśla potrzebę regularnej, systematycznej i przejrzystej oceny wszystkich misji i operacji WPBiO na podstawie odpowiednich kryteriów strategicznych i operacyjnych; wzywa wysokiego przedstawiciela / wiceprzewodniczącego do rozpoczęcia procesu wyciągania wniosków z dotychczasowych i obecnych misji, operacji i działań oraz do skoncentrowania się na tym, jakie okoliczności polityczne, instytucjonalne, ale także społeczno-gospodarcze muszą zostać osiągnięte, aby działania w zakresie bezpieczeństwa i obrony skutecznie wspierały trwałe budowanie pokoju oraz wzmocnienie trwałych i demokratycznych struktur rządzenia; uważa, że konieczne jest przekazanie ich dowództwu wojskowemu większej odpowiedzialności operacyjnej w zakresie prowadzenia misji i operacji oraz zarządzania nimi; wzywa w sposób bardziej ogólny do systematycznego angażowania struktur wojskowych UE we wszystkie strategie polityczne i instrumenty mające wpływ na zaangażowanie operacyjne europejskich sił zbrojnych, a w szczególności w prace komitetu programowego Europejskiego Funduszu Obronnego;

30. jest bardzo zaniepokojony niewielką liczbą sił biorących udział w operacjach i misjach i zdecydowanie wzywa państwa członkowskie do jak najszybszego zajęcia się tym problemem; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zapewnienia misjom i operacjom WPBiO niezbędnego personelu, szkoleń i zdolności, aby mogły one wypełniać swoje mandaty oraz stać się bardziej czujne i odporne w mniej sprzyjających warunkach; w związku z tym zwraca uwagę na będący obecnie przedmiotem dyskusji projekt PESCO „Centrum ds. operacji reagowania kryzysowego”, który ma na celu usprawnienie procesu formowania sił; jednocześnie wyraża ubolewanie, że w projekcie PESCO uczestniczy jak dotąd tylko sześć państw członkowskich; wzywa Radę i Komisję do pełnego wykorzystania Europejskiego Funduszu na rzecz Pokoju oraz możliwości finansowania z budżetu Unii przewidzianych w traktatach, aby ułatwić formowanie sił zbrojnych i ich rozmieszczanie; wspiera udział państw trzecich w operacjach i misjach WPBiO, jeżeli jest to zgodne z interesami i wartościami europejskimi; uważa, że udział ten należy rozszerzać we właściwym czasie i w miarę potrzeb;

31. jest zaniepokojony nasileniem się zjawisk manipulowania informacjami, dezinformacji i zagrożeń hybrydowych, w szczególności ze strony Rosji i Chin, ale także innych podmiotów, co ma bezpośredni wpływ na szereg teatrów działań oraz na misje i operacje WPBiO, oraz destabilizuje całe regiony i delegitymizuje misje UE za granicą; wzywa do pilnego podjęcia zorganizowanych działań w odpowiedzi na te zagrożenia w ramach misji i operacji WPBiO; podkreśla w związku

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

z tym potrzebę wspólnych wysiłków UE, państw członkowskich i krajów partnerskich, w tym w zakresie przewidywania zagrożeń hybrydowych, cyberataków oraz zagrożeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych (CBRJ); z zadowoleniem przyjmuje utworzenie rezerwy zdolności w zakresie reagowania kryzysowego na wypadek incydentów CBRJ; wzywa ESDZ do zapewnienia konkretnego wsparcia misjom i operacjom WPBiO poprzez strategiczną komunikację;

32. wzywa do wzmocnienia struktur dowodzenia Unii, w szczególności Sztabu Wojskowego Unii Europejskiej (EUMS) oraz Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Wojskowych (MPCC), które muszą jak najszybciej zostać wyposażone w konieczny personel, sprzęt i zasoby, a także możliwość wymiany informacji niejawnych, w tym z państwami członkowskimi i misjami lub operacjami, w bezpieczny sposób; w związku z tym wyraża ubolewanie z powodu odroczenia przejścia do fazy 2 MPCC i wzywa państwa członkowskie do pełnego wywiązania się ze swoich zobowiązań, aby to umożliwić; podkreśla znaczenie jak najszybszego uczynienia z MPCC prawdziwej, w pełni rozwiniętej struktury dowodzenia i centrali operacyjnej, zdolnej do pełnienia funkcji planowania i przewidywania strategicznego, kierowania operacjami i misjami europejskimi wraz z wymaganą w danym kontekście strategiczną zdolnością reagowania i elastycznością oraz do wzmocnienia strategicznej autonomii operacyjnej Europejczyków;

33. podkreśla, że udział kobiet w misjach w dziedzinie WPBiO przyczynia się do skuteczności misji i stanowi czynnik zwiększający wiarygodność UE jako orędownika równości kobiet i mężczyzn na całym świecie; wzywa do bardziej systematycznego wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2250 w sprawie młodzieży, pokoju i bezpieczeństwa, a także do wzmocnienia programu działań UE w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz na rzecz młodzieży, pokoju i bezpieczeństwa; zwraca się o uwzględnienie aspektu płci podczas opracowywania WPBiO, w szczególności poprzez zapewnienie większej równowagi płci wśród personelu i kierownictwa misji i operacji WPBiO oraz specjalne szkolenia dla personelu biorącego w nich udział; wzywa do przyjęcia środków zapewniających środowisko pracy wolne od molestowania seksualnego i molestowania ze względu na płeć; ponawia swój apel dotyczący włączenia analizy dotyczącej płci do nowych instrumentów WPBiO, w tym do Europejskiego Funduszu Obronnego (EDF) i Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju; wyraża zadowolenie, że we wszystkich misjach cywilnych w dziedzinie WPBiO wyznaczono już doradcę ds. problematyki płci, i apeluje o to samo w przypadku wojskowych misji w dziedzinie WPBiO; zachęca państwa członkowskie UE do przedstawiania kandydatur kobiet na istniejące wolne stanowiska; ubolewa, że liczba kobiet pracujących w misjach w dziedzinie WPBiO, a zwłaszcza w operacjach wojskowych, pozostaje na bardzo niskim poziomie; wzywa ESDZ do propagowania konkretnego poziomu docelowego w kontekście zwiększenia liczby kobiet w unijnych misjach i operacjach zarządzania kryzysowego; wzywa państwa członkowskie, by poszukiwały sposobów na poprawę polityki rekrutacji i zatrzymywania pracowników, a także na promowanie uczestnictwa kobiet w misjach budowania i utrzymywania pokoju; podkreśla potrzebę uwzględnienia nowej linii w budżecie UE przeznaczonej na finansowanie stanowiska doradców ds. problematyki płci w wojskowych misjach w dziedzinie WPBiO;

34. oczekuje wspólnego komunikatu w sprawie strategicznego podejścia do wspierania rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji byłych bojowników, ogłoszonego w liście intencyjnym do orędzia o stanie Unii z 2020 r., który będzie stanowił aktualny przegląd koncepcji UE z 2006 r. dotyczącej wsparcia dla rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji; podkreśla znaczenie reform sektora bezpieczeństwa jako priorytetu, w szczególności dla naszych misji w ramach WPBiO; wzywa zatem Komisję i ESDZ do rozbudowania przygotowywanego wspólnego komunikatu w sprawie strategicznego podejścia do rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji o reformę sektora bezpieczeństwa i budowanie zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w celu osiągnięcia jednolitego, spójnego i dogłębnie odnowionego podejścia Unii do pomocy w zakresie bezpieczeństwa dla państw trzecich; wzywa do zapewnienia spójności między instrumentami WPBiO a pomocą rozwojową UE;

Przewidywanie kryzysów i zarządzanie nimi

35. z zadowoleniem przyjmuje zdolność armii europejskich do współpracy w służbie obywateli w walce z pandemią w 2020 r.; jest zdania, że cenny wkład sił zbrojnych podczas pandemii COVID-19 dowiódł, jak ważne jest wykorzystanie zasobów i zdolności wojskowych państw członkowskich w celu wsparcia Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności; wzywa UE i państwa członkowskie do poważnego rozważenia i pełnego wykorzystania szczegółowych ustaleń dotyczących wdrażania art. 44 TUE, tak aby umożliwić Unii szybkie i skuteczne reagowanie na kryzysy bezpieczeństwa o silnym zbiorowym wymiarze unijnym, w tym poprzez umożliwienie późniejszego zatwierdzenia przez UE operacji ad hoc prowadzonej już przez grupę państw członkowskich; z zadowoleniem przyjmuje pozytywną rolę, jaką odegrały siły powietrzne w łączeniu i koordynowaniu zasobów podczas pandemii COVID-19, zwłaszcza w odniesieniu do transportu medycznego i dostaw sprzętu między państwami członkowskimi, a także synergię stworzoną z sojusznikami NATO oraz infrastrukturą i zasobami NATO w odniesieniu do transportu lotniczego i transportu niezbędnego sprzętu; wyraża szczególne zadowolenie z roli Europejskiego Dowództwa Transportu Powietrznego (EATC) w ewakuacji, transportowaniu chorych i dostarczaniu środków medycznych podczas pandemii; ogólnie zachęca do korzystania z wojskowej mobilności lotniczej, w tym transportu, uzupełniania paliwa podczas lotu i ewakuacji lotniczo-medycznej w Europie, co zapewnia skuteczność i efektywność wysiłków w zakresie wojskowego transportu lotniczego w Europie; w związku z tym zachęca

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

państwa członkowskie do rozważenia wspólnego rozwoju tego strategicznego sprzętu obronnego, a także zachęca do utworzenia kryzysowej jednostki wojskowej UE w celu ułatwienia transgranicznego wykorzystania wojskowych zdolności logistycznych w obliczu sytuacji kryzysowych, aby umożliwić większą koordynację, synergię i solidarność przy udzielaniu pomocy operacjom wsparcia cywilnego;

36. popiera wolę stworzenia „sił szybkiego reagowania”, za czym opowiada się wiceprzewodniczący / wysoki przedstawiciel, w skład których powinna wchodzić wielonarodowa brygada lądowa licząca około 5 000 żołnierzy oraz oddziały powietrzne, morskie i siły specjalne, które można zmobilizować w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa; przypomina, że obecnie UE nie dysponuje wiedzą fachową ani zdolnościami lądowymi, morskimi i powietrznymi niezbędnymi do przeprowadzenia operacji pierwszego reagowania w celu przywrócenia bezpieczeństwa na danym obszarze; uważa, że realistyczne i konieczne jest, aby w pierwszej kolejności państwa członkowskie uzgodniły, w ramach Strategicznego kompasu, w jakich okolicznościach konieczne byłoby zmobilizowanie takich sił oraz ustaliły jeden lub kilka scenariuszy operacyjnych, w tym działania w bardzo krótkich ramach czasowych; przypomina jednak, że w ciągu ponad 15 lat istnienia grupy bojowe UE nigdy nie zostały wykorzystane, w szczególności ze względu na brak konsensusu politycznego między państwami członkowskimi oraz złożoność procesu wdrażania i finansowania, pomimo kilkukrotnej możliwości ich rozmieszczenia; przypomina o potrzebie uczynienia ich operacyjnymi poprzez regularne ćwiczenia w terenie; ubolewa nad małym zaangażowaniem państw członkowskich w powyższej kwestii, zarówno z punktu widzenia politycznego, jak i praktycznego; krytykuje fakt, że tylko jedna grupa bojowa, dowodzona przez Włochy, była gotowa do działania w 2021 r.; wyraża zaniepokojenie w związku ze słabością planowania na lata 2022 i 2023 i apeluje o jego przegląd; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia swojego zaangażowania na rzecz zdolności wojskowych UE; stwierdza, że koncepcja sił szybkiego rozmieszczenia musi wnieść wartość dodaną w porównaniu z grupami bojowymi UE; w związku z tym apeluje do Rady i Komisji, by dokonały gruntownej oceny, zbadały i opracowały możliwości utworzenia stałych sił stacjonujących i szkolących się wspólnie; jest zdania, że nowe „siły szybkiego reagowania” powinny powstać na skutek ambitnej reformy grup bojowych albo całkowicie je zastąpić, aby uniknąć dalszego powielania zdolności w ramach unijnej WPBiO; podziela wizję poziomu ambicji określoną przez wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela w zakresie solidności narzędzi wojskowych UE, zwłaszcza instrumentów ad hoc; wzywa Radę i ESDZ do zbadania, jak najlepiej zorganizować rozmieszczenie grup bojowych UE lub nowych „sił szybkiego reagowania”, wdrożenie art. 44 TUE oraz wciąż niewykorzystany komponent operacyjny PESCO; oczekuje, że powiązanie tych elementów musi umożliwić UE i jej państwom członkowskim szybkie i skuteczne reagowanie na kryzysy w krajach sąsiednich, z wykorzystaniem środków wojskowych, oraz realizację zadań przewidzianych w art. 43 ust. 1 TUE, nazywanych także zadaniami petersberskimi;

37. podkreśla znaczenie pozyskiwania dokładnych i aktualnych danych wywiadowczych dla wsparcia procesu decyzyjnego, zabezpieczenia misji i operacji oraz lepszego zwalczania skierowanych przeciwko nim kampanii wywierania wpływu i kampanii dezinformacyjnych; wzywa ESDZ do zapewnienia zdolności wywiadowczych na obszarach działań poprzez utworzenie jednostek wywiadowczych przy wszystkich misjach i operacjach WPBiO; jednostki te w czasie rzeczywistym przekazywałyby dane Centrum Analiz Wywiadowczych UE (INTCEN), EUMS i Komórcę Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych (CPCC) w celu wspierania procesu decyzyjnego; podkreśla, że, ogólniej rzecz biorąc, prace INTCEN i Dyrekcji Wywiadu przy Sztapie Wojskowym Unii Europejskiej (EUMS INT) zależą od gotowości państw członkowskich do wymiany informacji, i wzywa do zwiększenia zasobów finansowych i technicznych INTCEN; zgadza się z analizą przedstawioną przez przewodniczącą Komisji w orędziu o stanie UE w 2021 r., z której to analizy wynika, że UE musi poprawić współpracę w dziedzinie wywiadu; podkreśla znaczenie orientacji sytuacyjnej i koordynacji między krajowymi służbami wywiadowczymi oraz z zadowoleniem przyjmuje apel przewodniczącej Komisji o utworzenie wspólnego unijnego centrum orientacji sytuacyjnej, które jest kluczowym narzędziem poprawy prognoz strategicznych i strategicznej autonomii UE;

38. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju (EPF) w 2020 r.; przypomina, że EPF będzie mógł zapewnić Unii zdolność do szybszej i bardziej efektywnej reakcji na obecne wyzwania w zakresie bezpieczeństwa, w związku z czym wzywa do jego szybkiego wdrożenia operacyjnego; podkreśla, że na odpowiednich obszarach działań należy dostarczać wymagany sprzęt, w tym sprzęt śmiertelny, w stosownych przypadkach i w razie potrzeby, oraz zapewniać szkolenia, z uwzględnieniem zrównoważonego pod względem geograficznym charakteru EPF i przy pełnym poszanowaniu ośmiu kryteriów wspólnego stanowiska 944, praw człowieka i prawa humanitarne, a także z zastrzeżeniem kompleksowej oceny ryzyka ex ante i stałego monitorowania na szczeblu UE dostaw technologii wojskowych na rzecz podmiotów z państw trzecich oraz skutecznych przepisów dotyczących przejrzystości; podkreśla, że ESDZ musi ściśle monitorować oraz zapewniać identyfikowalność i właściwe wykorzystanie materiałów dostarczanych naszym partnerom w ramach EPF, mając na uwadze przyjęte dla EPF podejście 360 stopni; zaznacza, że EPF nie dotyczy wyłącznie dostarczania sprzętu partnerom, lecz funkcjonuje również jako opcja finansowania wspólnych kosztów operacji wojskowych w ramach WPBiO, która powinna być wykorzystywana w niezbędnym zakresie; zobowiązuje się do

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

zapewnienia spójności i komplementarności między misjami i operacjami WPBiO, instrumentem finansowym Unii ISWMR i EPF; ponawia apel o utworzenie nowego działu administracyjnego w ramach ESDZ, który zarządzałby tym nowym instrumentem; podkreśla, że należy wykorzystać Strategiczny Kompas do opracowania jasnej wizji sposobu, w jaki państwa członkowskie chcą korzystać z EPF w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej;

39. z zadowoleniem przyjmuje plan działania ESDZ z listopada 2020 r. w zakresie zmiany klimatu i obronności, w którym określono konkretne działania dotyczące coraz istotniejszego związku między klimatem a bezpieczeństwem; zwraca uwagę na coraz częściej występujące klęski żywiołowe, globalne pandemie lub katastrofy spowodowane przez człowieka, które, podobnie jak cyberzagrożenia i zagrożenia hybrydowe, potęgują istniejące wyzwania w zakresie bezpieczeństwa, a zatem wymagają dodatkowych zasobów; zachęca Unię i państwa członkowskie do rozwijania zdolności do sprostania tym nowym wyzwaniom; podkreśla, że stawianie czoła tym nowym wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa nie powinno prowadzić do zmniejszenia zasobów przeznaczonych na tradycyjne, konwencjonalne zdolności w zakresie obrony i bezpieczeństwa;

40. uznaje, że instrumentalizacja przepływów migracyjnych na wschodnich granicach zewnętrznych UE, w połączeniu z kampaniami dezinformacyjnymi, stanowi formę wojny hybrydowej, której celem jest zastraszenie i destabilizacja UE; zwraca się do Unii o opracowanie odpowiednich przepisów zapewniających niezbędne gwarancje, aby skutecznie reagować i odpowiadać na instrumentalizowanie migracji do celów politycznych przez państwa trzecie, zapewnić skuteczną ochronę granic zewnętrznych UE oraz ochronę praw człowieka i godności ludzkiej, a także wprowadzić środki zapobiegające niedozwolonemu przekraczaniu granicy; ponownie wyraża solidarność z Łotwą, Litwą i Polską wobec instrumentalizowania migracji przez reżim Łukaszenki w celu destabilizacji UE;

Bardziej odporna Unia: zapewnienie dostępu do spornych obszarów strategicznych oraz wzmocnienie wzajemnej pomocy i bezpieczeństwa między państwami członkowskimi

Obrona swobody poruszania się po morzu

41. wskazuje, że w obliczu obecnych napięć geopolitycznych w sferze morskiej Unia musi bronić uniwersalnych wartości i zasad, Karty Narodów Zjednoczonych, prawa międzynarodowego, np. Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS), multilateralizmu i współpracy międzynarodowej, a także chronić swoje interesy poprzez zagwarantowanie swobody żeglugi oraz bezpieczeństwa morskich linii komunikacyjnych i infrastruktury morskiej; przypomina, że interesy morskie Unii są ściśle związane z dobrostanem, dobrobytem i bezpieczeństwem jej obywateli oraz że około 90 % handlu zagranicznego Unii i 40 % jej handlu wewnętrznego odbywa się drogą morską; podkreśla uprawnienia i kompetencje Unii Europejskiej, zwłaszcza normatywne, w dziedzinie odporności;

42. ponownie podkreśla potrzebę zwiększenia roli UE jako międzynarodowego podmiotu gwarantującego bezpieczeństwo morskie; wzywa Unię do wykorzystywania i rozwijania operacji morskich w ramach WPBiO w celu stworzenia solidnej platformy do dalszego rozwoju bardziej trwałego zaangażowania operacyjnego na szczeblu międzynarodowym; zachęca do zbadania możliwości organizowania regularnych ćwiczeń morskich, które w miarę możliwości powinny łączyć środki załogowe i bezzałogowe w celu zwiększenia interoperacyjności; uważa, że dla Unii bardzo ważne jest utrzymanie stabilnego i bezpiecznego środowiska na otaczających ją morzach; zauważa z zaniepokojeniem, że w skoordynowanym rocznym przeglądzie w zakresie obronności (CARD) uznano, że zdolności w zakresie dowodzenia i kontroli, wywiadu, nadzoru i rozpoznawania na morzu mają „poważne braki”; z zadowoleniem przyjmuje sześć projektów PESCO koncentrujących się na rozwijaniu zdolności morskich, a także wspólne programy rozwoju zdolności morskich; podkreśla, że UE i NATO powinny ściśle współpracować w celu przyjęcia wspólnego i skutecznego podejścia do zagrożeń dla bezpieczeństwa morskiego, takich jak przestępczość transgraniczna i zorganizowana, w tym siatki przestępczości zorganizowanej zaangażowane w handel ludźmi, bronią i narkotykami oraz przemyt i nielegalne połowy;

43. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie realizacji koncepcji skoordynowanej obecności na morzu oraz pilotażowego projektu w Zatoce Gwinejskiej; wzywa do rozszerzenia tej koncepcji, w oparciu o analizę potrzeb i z uwzględnieniem możliwości przyczynienia się do deeskalacji napięć regionalnych, na inne rejony zainteresowania, w szczególności na region Indo-Pacyfiku, w celu zapewnienia i ochrony międzynarodowej pozycji i wartości Europy; apeluje o ocenę i omówienie tej koncepcji i odnośnych bieżących misji w Parlamencie; wzywa również Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na bezpieczeństwo i obronność w kolejnej aktualizacji komunikatu w sprawie międzynarodowego zarządzania oceanami, przewidzianej na 2022 r.; wzywa nadmorskie państwa członkowskie, aby umacniały zdolności marynarki wojennej w celu przeciwdziałania zarówno asymetrycznym, jak i konwencjonalnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa morskiego, swobody żeglugi i niebieskiej gospodarki UE; wzywa Unię do zaktualizowania strategii bezpieczeństwa morskiego do 2022 r.; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie na początku 2020 r. europejskiej inicjatywy na rzecz morskiej orientacji sytuacyjnej w Ormuzie (EMASOH) i popiera jej dwojaki cel: „zapewnienie

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

bezpiecznego środowiska nawigacji i złagodzenie obecnych napięć w regionie”; z zadowoleniem przyjmuje kompleksowy i skoordynowany strategiczny przegląd operacji EUNAVFOR ATALANTA, EUTM Somalia i EUCAP Somalia oraz rozszerzenie ich zakresu, aby uwzględnić wszystkie aspekty bezpieczeństwa;

Przeciwdziałanie zagrożeniom hybrydowym

44. potępia czyny popełnione w złej wierze przeciwko państwom członkowskim, takie jak ataki hybrydowe instrumentalizujące migrację; wzywa Unię i państwa członkowskie do poprawy zdolności do identyfikowania zagrożeń hybrydowych; nalega, aby Unia i państwa członkowskie reagowały w zdecydowany i skoordynowany sposób na wszelkie nowe szkodliwe, nielegalne i destabilizujące działania w cyberprzestrzeni przy użyciu wszystkich instrumentów, którymi dysponuje UE, oraz w koordynacji z jej partnerami; wzywa państwa członkowskie do poprawy krajowych zdolności w zakresie cyberobrony; wzywa Unię do prac nad stworzeniem instrumentu prawnego umożliwiającego reagowanie na zagrożenia hybrydowe oraz do rozwinięcia wszechstronnych zdolności cyfrowych, w tym jeśli chodzi o zabezpieczenia sieci, komunikacji i wymiany informacji, prowadzenie szkoleń i ćwiczeń, również za pośrednictwem projektów PESCO, oraz do właściwego wykorzystania unijnego zestawu narzędzi dla dyplomacji cyfrowej; wzywa do pilnego przeglądu ram polityki w zakresie cyberobrony, aby zwiększyć zdolności Unii i jej państw członkowskich w odniesieniu do zapobiegania atakom i reagowania na nie, a także atrybucji ataków i odstraszenia dzięki wzmocnieniu ich pozycji, orientacji sytuacyjnej, narzędzi i procedur; podkreśla, że wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie UE muszą współpracować na wszystkich szczeblach, aby stworzyć strategię cyberbezpieczeństwa, której głównym celem powinno być dalsze wzmocnianie odporności, oraz rozwijać współpracę i wspólne, ale również lepsze, solidne krajowe zdolności cywilne i wojskowe w zakresie cyberbezpieczeństwa, żeby móc reagować na stałe wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa; w związku z tym wyraża zadowolenie, że w orędziu o stanie Unii z 2021 r. zapowiedziano ustanowienie europejskiej polityki w zakresie cyberobrony; z zadowoleniem przyjmuje zacieśnienie współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie cyberobrony w ramach PESCO, w tym zespołów szybkiego reagowania na cyberincydenty; przypomina, że pomyślna realizacja misji i operacji UE w coraz większym stopniu zależy od nieprzerwanego dostępu do bezpiecznej cyberprzestrzeni, a tym samym wymaga solidnych i odpornych zdolności cyberoperacyjnych, a także adekwatnych reakcji na ataki wymierzone w obiekty, misje i operacje wojskowe; uznaje, że cyberobrona jest do pewnego stopnia skuteczniejsza, jeżeli obejmuje również pewne środki i działania ofensywne, pod warunkiem że ich stosowanie jest zgodne z prawem międzynarodowym; jest zaniepokojony tym, że przy gwarantowaniu swojego cyberbezpieczeństwa UE i jej państwa członkowskie są zależne od narzędzi zagranicznych; podkreśla, że trzeba wspierać kulturę cyberbezpieczeństwa w europejskich podmiotach publicznych i prywatnych, m.in. poprzez wprowadzenie specjalnych kursów i programów nauczania; odnotowuje ważne działania szkoleniowe w dziedzinie cyberobrony prowadzone przez Europejskie Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (EKBiO) i w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie platformy kształcenia, szkolenia, oceny i ćwiczeń w zakresie cyberbezpieczeństwa (ETEE); podkreśla, że EKBiO powinno korzystać ze strukturalnego finansowania Unii, aby móc zwiększyć wkład w działania mające na celu rozwijanie w UE umiejętności cyberobrony, zwłaszcza z uwagi na zwiększone zapotrzebowanie na najlepszych ekspertów w dziedzinie cyberprzestrzeni; uznaje rosnące znaczenie zdolności w zakresie cyberwywiadu i zautomatyzowanej działalności wywiadowczej; podkreśla, że stanowią one zagrożenie dla wszystkich państw członkowskich i instytucji UE; wzywa wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie do dalszego ulepszania cybertechnologii i automatyki, a ponadto zachęca do współpracy nad tym postępem technologicznym; zaleca zbadanie, jak można wspomóc budowanie cyberzdolności u naszych partnerów, jak na przykład poprzez rozszerzenie mandatu unijnych misji szkoleniowych, tak aby obejmowały również aspekty cyberobrony, lub uruchomienie cybermisji cywilnych; z zadowoleniem przyjmuje nałożenie sankcji na rosyjskich, chińskich i północnokoreańskich sprawców cyberataków, takich jak WannaCry, NotPetya i Operation Cloud Hopper;

45. wzywa ESDZ do stworzenia unijnego zestawu narzędzi, zgodnie z europejskim planem działania na rzecz demokracji, mającego na celu nie tylko skupienie się na zwiększeniu odporności państw członkowskich i zainteresowanych stron na dezinformację, ale również ustanowienie obowiązkowych wymogów dla platform społecznościowych i umożliwienie obywatelom podejmowania świadomych decyzji, a także zwiększenie zdolności UE do wzmocnienia walki z dezinformacją i celowymi szkodliwymi zachowaniami, tak by można było identyfikować takie zachowania, zniechęcać do nich, zwalczać je i karać za nie, a także dokonywać ich atrybucji;

46. z uwagi na rozwijające się zagrożenia i konieczność dostosowania naszych instytucji nalega, by wprowadzić w instytucjach europejskich, w tym w Parlamencie, środki na rzecz konsolidacji ich zdolności wewnętrznych; podkreśla, jak ważna jest koordynacja międzyinstytucjonalna wprowadzonej przez zespół reagowania na incydenty komputerowe w instytucjach, organach i agencjach UE (CERT-UE); wzywa instytucje europejskie, w szczególności Komisję, do zapewnienia zasobów ludzkich niezbędnych do umocnienia CERT-UE; w związku z tym wzywa wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela i państwa członkowskie do zwiększenia zasobów finansowych i kadrowych, aby wzmocnić zdolności UE do obrony przed cyberatakami;

47. zachęca do zwiększenia wzajemnej pomocy operacyjnej między państwami członkowskimi; podkreśla, że trzeba przeprowadzić dodatkowe ćwiczenia w oparciu o scenariusze zarządzania kryzysowego; apeluje do państw członkowskich, aby po zakończeniu prac nad Strategicznym kompasem wypracowały ambitne wspólne porozumienie w sprawie art. 42 ust. 7 TUE i art. 222 TFUE, w tym uruchamiania art. 222 TFUE i art. 42 ust. 7 TUE, gdyby miało dojść do cyberataku; podkreśla w związku z tym, że warunki uruchomienia art. 42 ust. 7 TUE oraz warunki wymaganej pomocy nigdy nie zostały jasno określone, i wzywa do bardziej operacyjnego wdrożenia tego narzędzia;

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

Zachowanie suwerenności Unii w przestrzeni kosmicznej i w powietrzu

48. wzywa Unię do opracowania strategii obrony kosmicznej w celu zachowania przez cały czas autonomicznego i niezakłóconego dostępu UE i jej państw członkowskich do aktywów kosmicznych; nalega, że należy wspierać powstawanie wspólnej europejskiej kultury strategicznej bezpieczeństwa i obrony w przestrzeni kosmicznej, zmniejszyć strategiczne zależności i poprawić zarządzanie operacyjne europejskimi programami kosmicznymi, dążąc ostatecznie do osiągnięcia strategicznej autonomii we wszystkich innych dziedzinach; popiera inicjatywy mające wzmocnić politykę kosmiczną UE, w tym ambitny nowy program kosmiczny UE, który musi mieć na celu ochronę obecnych i przyszłych europejskich aktywów kosmicznych; zachęca Unię do poprawienia poziomu orientacji sytuacyjnej i udzielania większego wsparcia wywiadowi geoprzestrzennemu poprzez wzmocnienie specjalistycznych zdolności Unii za pośrednictwem Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej (Satcen) oraz zdolności państw członkowskich, aby zapewnić powiązanie WPBiO z unijnym programem kosmicznym za pośrednictwem Galileo, w szczególności PRS i Copernicus, oraz do wykorzystania możliwości inwestycyjnych (zwłaszcza w ramach programu „Horyzont Europa” i EFO) oraz zbadania innych możliwych synergii między przestrzenią kosmiczną a obronnością (w tym zdolności); podkreśla, jak ważne jest, by Unia posiadała niezależny dostęp do przestrzeni kosmicznej i własne wyrzutnie; nalega, aby Unia wytyczyła drogę w kierunku wzmocnienia międzynarodowego prawa kosmicznego, które jest coraz bardziej kwestionowane; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby aktywnie wspierały międzynarodowe inicjatywy dotyczące rozbrojenia w przestrzeni kosmicznej;

49. ostrzega, że przestrzeń kosmiczna może szybko przekształcić się w arenę wojkową, jeżeli nie zostaną wprowadzone właściwe międzynarodowe instrumenty prawne; nalega, aby Unia wytyczyła drogę w kierunku wzmocnienia międzynarodowego prawa kosmicznego, które jest coraz bardziej kwestionowane, a także dążyła do zapobiegania uzbrojeniu przestrzeni kosmicznej, próbując wypracować kompleksowy międzynarodowy instrument prawny, oraz wspierała sojusze, współpracę międzynarodową i wielostronne rozwiązanie w tej dziedzinie;

50. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący projektu na rzecz nowej europejskiej bezpiecznej łączności, w tym satelitów kwantowych; wzywa do szybkiego sfinalizowania tego projektu, aby podnieść poziom bezpieczeństwa telekomunikacji w Unii; podkreśla rosnące ryzyko cyberataków i ataków fizycznych na satelity europejskie i satelity państw członkowskich; podkreśla potrzebę zapobiegania takim atakom i wprowadzenia mechanizmów chroniących przed nimi;

51. jest zaniepokojony ciągłym wzrostem ilości śmieci kosmicznych, zwłaszcza na niskiej orbicie, ponieważ zagrażają one naszym zdolnościom satelitarnym; wyraża zaniepokojenie także liczbą mikrosatelitów; podkreśla, że nowe megakonstelacje satelitów jeszcze bardziej zwiększają ryzyko kolizji; z zadowoleniem przyjmuje trwające prace nad opracowaniem europejskiej polityki zarządzania ruchem kosmicznym i wzywa do intensyfikacji negocjacji w celu wypracowania międzynarodowych rozwiązań w tym względzie; uważa, że jednym z konkretnych osiągnięć takiej polityki powinna być poprawa zdolności monitorowania śmieci kosmicznych; sugeruje, by zlecić Satcen przeprowadzenie analizy i sporządzenie sprawozdania na temat bezpieczeństwa lub podatności satelitów UE i państw członkowskich na śmieci kosmiczne, cyberataki i bezpośredni atak raketowy;

52. odnotowuje ważne prace prowadzone przez Satcen UE; ubolewa, że finansowanie misji Satcen nie może być uwzględniane w długoterminowym programowaniu budżetu UE, i podkreśla, że Satcen UE powinien korzystać ze strukturalnego finansowania Unii, aby być w stanie w dalszym ciągu wносить wkład w działania Unii, zwłaszcza aby dostarczać zdjęcia satelitarne o wysokiej rozdzielczości na potrzeby misji i operacji WPBiO; uważa, że w programie prac EFO należy uwzględnić potrzeby Satcen w zakresie rozwoju technologicznego; proponuje, aby w ramach PESCO utworzyć wspólnotę ds. analizy danych dotyczących geoprzestrzeni; uważa, że Satcen musi odgrywać w tym kontekście ważną rolę; sugeruje podpisanie przez Parlament i Satcen umowy umożliwiającej Parlamentowi dostęp do usług centrum w zakresie obrazowania i analiz, które uzna on za przydatne do celów informacyjnych oraz do opracowywania stanowisk i podejmowania decyzji, w pełnej zgodności z procedurami Satcen dotyczącymi poufności i bezpieczeństwa;

53. podkreśla, że trzeba nadal zapewniać swobodę ruchu lotniczego; wzywa Unię, by chroniła się przed zagrożeniami dla lotnictwa cywilnego lub naruszaniem jej przestrzeni powietrznej oraz by występowała w obronie międzynarodowego bezpieczeństwa lotniczego we współpracy z natowską misją kontroli przestrzeni powietrznej i partnerami UE; wzywa wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela do rozpoczęcia prac nad oceną zasadności rozszerzenia koncepcji skoordynowanej obecności na morzu na środowisko powietrzne;

Ochrona infrastruktury strategicznej

54. zwraca uwagę na nowe zagrożenia, przed którymi stoi Europa, w tym na naciski gospodarcze, kampanie dezinformacyjne, ingerencję w wybory i kradzież własności intelektualnej; zauważa, że zagrożenia te jak na razie nie prowadzą do uruchomienia art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego ani art. 42 ust. 7 TUE, ale że należy zapewnić wspólną reakcję na takie zagrożenia; apeluje o zwiększenie koordynacji na szczeblu europejskim w celu oceny i analizy ataków hybrydowych ze strony niektórych podmiotów międzynarodowych oraz zapobiegania dalszym takim atakom; wzywa do

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

zapewnienia operacyjności istniejących instrumentów Unii, aby w większym stopniu służyły zapobieganiu oraz przeciwdziałaniu zagrożeniom hybrydowym, a także ochronie infrastruktury krytycznej oraz funkcjonowania naszych instytucji demokratycznych, jak również zabezpieczeniu naszych łańcuchów dostaw, przy czym należy również uwzględnić obecne struktury i nową możliwość stosowania wspólnych środków zaradczych w ramach szerszego zestawu instrumentów hybrydowych; podkreśla, że europejskie instytucje, agencje i inne organy muszą pilnie rozwijać zdolności w zakresie komunikacji strategicznej, wyposażyć się w bezpieczne systemy komunikacji i zapewnić sobie zdolności szybkiego reagowania na ataki oraz znacznie zwiększyć odporność;

55. wzywa Unię do wdrożenia wniosków wyciągniętych z ćwiczeń opartych na scenariuszach, o których mowa w art. 42 ust. 7 TUE, oraz do opracowania elastycznej i nieograniczającej analizy na rzecz jego uruchomienia, tak aby zwiększyć wzajemną pomoc i solidarność między państwami członkowskimi;

56. podkreśla, że przewody światłowodowe stanowią trzon naszej światowej gospodarki cyfrowej i że 97 % całego ruchu internetowego odbywa się za ich pośrednictwem; podkreśla, że pomimo iż przewody te są głównym i niezbędnym elementem infrastruktury krytycznej UE, a zatem mają ogromne znaczenie geopolityczne, stały się ostatnio przedmiotem sabotażu i celem zagranicznych operacji szpiegowskich; uważa, że UE powinna priorytetowo traktować bezpieczeństwo i ochronę tych przewodów; wzywa UE do wprowadzenia unijnego programu bezpieczeństwa przewodów światłowodowych, obejmującego badania naukowe, koordynację, rozwijanie polityki, zgłaszanie i monitorowanie incydentów oraz prowadzenie dochodzeń w ich sprawie, a także szkolenie straży przybrzeżnej; wskazuje, że ogólnie nasze nowoczesne gospodarki, a w szczególności przemysł obronny i branża bezpieczeństwa, zależą w dużym stopniu od półprzewodników; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź przewodniczącej Komisji Europejskiej, zgodnie z którą problem niedoboru półprzewodników należy rozwiązać poprzez wzmocnienie badań, projektowania i produkcji w UE dzięki europejskiemu aktowi o mikroczipach; w tym kontekście zdecydowanie podkreśla rolę europejskiego sektora obronności i bezpieczeństwa dla UE, ponieważ zapewnia on środki gwarantujące bezpieczeństwo obywateli europejskich, a także zrównoważony rozwój gospodarczy Unii; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE na rzecz osiągnięcia tych celów oraz utworzenie europejskiego sojuszu na rzecz surowców (ERMA);

Rozwijanie zdolności cywilnych i wojskowych, ulepszanie procesów w rozwoju oraz zapewnienie ich spójności

57. zauważa, że pandemia ujawniła nasze słabe punkty, zagrożenia i aktualne wyzwania; zwraca uwagę, że UE nie miała pełnego potencjału i możliwości, aby zapewnić bezpieczną i skoordynowaną ewakuację swoich obywateli z Afganistanu podczas chaotycznej wojskowej ewakuacji z międzynarodowego lotniska w Kabulu; w związku z tym apeluje o przeprowadzenie dogłębnej oceny; wzywa do zapewnienia politycznej gotowości do działania również w sytuacjach nadzwyczajnych i kryzysowych w szybki, skuteczny i jasny sposób oraz do zmniejszenia strategicznych zależności Europy, w tym gdy wpływają one na zdolność Europy do prowadzenia działań wojskowych; przypomina o celu, jakim jest wzmocnienie strategicznej autonomii Unii Europejskiej, tak aby mogła ona być wiarygodnym, wymagającym i zdolnym do obrony własnych interesów i wartości partnerem strategicznym; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje prace i inicjatywy Komisji oraz działalność ESDZ;

58. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione z myślą o rozwijaniu nowych europejskich zdolności wojskowych w powiązaniu z Europejskim programem rozwoju przemysłu obronnego oraz działaniem przygotowawczym w zakresie badań nad obronnością, poprzez wzmocnienie europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego (EDTIB), która ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia strategicznej autonomii; podkreśla znaczenie silnej, konkurencyjnej i innowacyjnej EDTIB, w połączeniu z kształtowaniem się unijnego rynku sprzętu obronnego, w pełni zgodnego z zasadami rynku wewnętrznego oraz wspólnym stanowiskiem UE w sprawie wywozu broni; wzywa Komisję do wyciągnięcia z tych instrumentów konkretnych wniosków dla EFO z myślą o pozytywnym wyniku operacyjnym; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFO i zawarte w nim jasne zasady; przypomina o wysoce newralgicznym i strategicznym charakterze badań w dziedzinie obronności, zarówno z punktu widzenia konkurencyjności przemysłowej, jak i strategicznej autonomii UE; uważa, że w celu zachowania konkurencyjności EDTIB konieczne jest wspieranie dostępu jej przedsiębiorstw do finansowania bankowego i pozabankowego; podkreśla, że produkcja związana z obronnością ma w dużej mierze dwojaki charakter i służy sferze cywilnej; wzywa Komisję do zagwarantowania, że europejskie oznakowanie ekologiczne, które sprzyja bardziej przyjaznej dla środowiska naturalnego orientacji przemysłu, chroni również konkurencyjność europejskiego przemysłu obronnego, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że odgrywa on ważną rolę w zapewnianiu strategicznej autonomii UE;

59. zachęca do ustanowienia sprawnego modelu zarządzania angażującego Komisję i państwa członkowskie w odniesieniu do kierowania projektami zarówno na szczeblu państwowym, jak i na szczeblu sektora przemysłu; zaleca Komisji, by zbadała możliwości zmniejszenia obciążeń biurokratycznych w celu ułatwienia udziału przedsiębiorstw, zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), w projektach EFO; zachęca, by w inicjatywach takich jak Europejski

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

program rozwoju przemysłu obronnego, PESCO i EFO ułatwiać zaangażowanie MŚP przez wzmocnienie wysiłków sprzyjających inkubacji i inwestycjom kapitałowym; zaleca ustanowienie wspólnego mechanizmu testowania w terenie zdolności opracowanych w ramach Europejskiego programu rozwoju przemysłu obronnego i EFO z myślą o łatwiejszej integracji tych zdolności w armiach krajowych; z zadowoleniem przyjmuje postanowienia dyrektywy w sprawie zamówień w dziedzinie obronności (dyrektywa 2009/81/WE), które mają na celu wspieranie wspólnych zamówień w dziedzinie obronności, a także wzywa państwa członkowskie, aby w pełni wykorzystały wysiłki rozwojowe podejmowane w ramach EFO, a także zapewniły osiągnięcie odpowiedniego poziomu korzyści skali;

60. zobowiązuje Komisję do kontynuowania wysiłków na rzecz przeciwdziałania fragmentaryzacji unijnego rynku wewnętrznego produktów obronnych, która wciąż prowadzi do niepotrzebnego powielania działań i nieefektywnego mnożenia wydatków państw członkowskie na obronność;

61. ubolewa nad zmniejszeniem kwot przeznaczonych w WRF na EFO i mobilność wojskową i zaznacza, że w związku z tym jeszcze bardziej potrzebna jest spójność między unijnymi inicjatywami w dziedzinie obronności (PESCO, CARD, EFO i instrument „Łącząc Europę”); podkreśla w tym kontekście rolę Europejskiej Agencji Obrony (EDA); przypomina wnioski pierwszego CARD, a w szczególności znaczenie zwiększenia spójności między europejskimi inicjatywami dotyczącymi ustalania priorytetów w zakresie zdolności a krajowymi procesami planowania, zwłaszcza w perspektywie długoterminowej, aby rzeczywiście zaspokoić potrzeby sił zbrojnych; wzywa Radę i Komisję do dalszego włączania zaleceń CARD do przyszłych programów prac EFO i projektów PESCO, aby poprawić spójność między tymi instrumentami; przypomina w związku z tym o ostatecznej odpowiedzialności państw członkowskich za osiągnięcie celu, jakim jest spójność europejskich zdolności, zwłaszcza w obszarach wskazanych w sprawozdaniu CARD; przypomina również, jak ważne jest zaangażowanie państw członkowskich na różnych płaszczyznach na rzecz utrzymania stałego tempa inwestycji w obronność oraz wykorzystania możliwości EFO do pobudzenia nowych inwestycji; podkreśla, że niezbędny jest odpowiedni poziom zasobów finansowych, personelu i aktywów, aby zapewnić Unii siłę i zdolność do wspierania pokoju i bezpieczeństwa na jej terytorium oraz na świecie; wzywa do zwiększenia budżetu EFO po 2027 r.;

62. przyjmuje do wiadomości zainicjowanie funduszu innowacji NATO w zakresie nowych i przełomowych technologii, zatwierdzonego przez 16 państw członkowskich UE i Zjednoczone Królestwo; podkreśla, że fundusz ten dotyczy kwestii, którymi zajmuje się także EFO, i w związku z tym wzywa wszystkie uczestniczące państwa członkowskie UE do zapewnienia komplementarności z EFO, aby uniknąć niepotrzebnego powielania działań; podkreśla w tym kontekście konieczność ścisłej współpracy między UE a Zjednoczonym Królestwem w kwestiach bezpieczeństwa i obrony;

63. wzywa państwa członkowskie UE, które są sojusznikami NATO, aby dążyły do zagwarantowania, że ich krajowe budżety obronne będą wynosiły co najmniej 2 % ich PKB;

64. podkreśla, że PESCO i EFO to narzędzia, które powinny przede wszystkim służyć Unii i jej państwom członkowskim; podkreśla, że PESCO i EFO muszą umożliwiać wzmocnienie zapewniającej wysoką europejską wartość dodaną współpracy między państwami członkowskimi w zakresie obronności; przypomina zatem o celach wzmocnienia strategicznej autonomii Unii, zwiększenia operacyjności sił europejskich i interoperacyjności systemów obronnych, zmniejszenia fragmentacji krajobrazu zdolności i europejskiego rynku obronnego w odniesieniu do tych inicjatyw, wspierania konkurencyjności EDTIB, wzmocnienia strategicznej autonomii i suwerenności technologicznej, poprawy zdolności operacyjnych i zmniejszenia fragmentacji europejskiego rynku obronnego;

65. ubolewa nad opóźnieniem w przeglądzie decyzji w sprawie zarządzania PESCO; przypomina, że trzeba opracować zachęty finansowe; przypomina, że decyzja o udziale państw trzecich w poszczególnych projektach PESCO musi być podejmowana indywidualnie dla każdego przypadku, a udział taki musi leżeć w strategicznym interesie Unii, w szczególności w zakresie zapewniania fachowej wiedzy technicznej lub dodatkowych zdolności, oraz musi podlegać ścisłym warunkom i opierać się na ustalonej i skutecznej wzajemności; apeluje o bycie zaangażowanym w podejmowanie decyzji o otwarciu wszystkich projektów PESCO na udział państw trzecich; z zadowoleniem przyjmuje pierwsze etapy projektów na rzecz mobilności wojskowej i wzywa do szybkiego wdrożenia kolejnych etapów; z zadowoleniem przyjmuje udział Stanów Zjednoczonych, Norwegii i Kanady w projekcie mobilności wojskowej; jest zadowolony z dwustronnych partnerstw dotyczących dialogu w zakresie bezpieczeństwa i obrony, zwłaszcza z Kanadą i Norwegią, które aktywnie uczestniczą w misjach i operacjach WPBiO;

66. podkreśla, że EFO musi promować tworzenie i konsolidowanie europejskich sektorów przemysłowych i europejskich liderów przemysłowych oraz wspierać konkurencyjność MŚP dzięki logice wieloletniego programowania uwzględniającego opracowywanie planów działania dotyczących technologii i zdolności, aby zapewnić niezbędną przewidywalność, która jest

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

konieczna w przypadku złożonych długoterminowych projektów, oraz wykorzystywać synergię cywilno-obronną; podkreśla w związku z tym, że należy stworzyć synergie z różnymi strategiami politycznymi Unii, w szczególności z programem „Horyzont Europa” i europejskim programem kosmicznym, aby umożliwić skuteczne skupienie zasobów EFO na kwestiach ściśle wojskowych; z zadowoleniem przyjmuje plan działania Komisji Europejskiej na rzecz synerгии między przemysłem cywilnym, obronnym i kosmicznym, który to plan promuje innowacje w zakresie produktów podwójnego zastosowania; wzywa Unię i Komisję do systematycznego uwzględniania wkładu EDTIB w strategiczną autonomię Unii we wszystkich jej strategiach politycznych; wzywa również Komisję do przedstawienia specjalnej strategii przemysłowej dla EDTIB;

67. przyjmuje z zadowoleniem, że strategiczny przegląd PESCO doprowadził do redukcji liczby projektów, które są teraz bardzo ukierunkowane, i do intensyfikacji ich politycznej kontroli; przypomina państwom członkowskim, jak ważne jest, by przestrzegały swoich zobowiązań w tym zakresie, aby zapewnić skuteczną realizację tych projektów i osiągnąć pełną zdolność operacyjną w przewidzianym terminie, czyli do 2025 r.; oczekuje zatem, że następny przegląd strategiczny będzie obejmował również gruntowną ocenę, która musi prowadzić do osiągnięcia rezultatów projektu PESCO;

68. popiera propozycję Komisji, aby zwolnić z VAT sprzęt wojskowy zaprojektowany i wyprodukowany w UE, gdyż byłby to pozytywny krok w kierunku ujednoczenia praktyk globalnych i promocji strategicznej autonomii Europy;

69. uważa, że koszyk zdolności Strategicznego kompasu powinien mieć następujące cele:

- określenie jasnych priorytetów rewizji planu rozwoju zdolności (CDP) i następujących po niej cykli celów podstawowych (HLG, ang. „headline goals”),
- usprawnienie procesów planowania i rozwoju zdolności (CDP, HLG/cele zdolnościowe o dużym oddziaływaniu (HICG), PESCO, CARD) oraz utrzymanie spójności wyników z odpowiednimi procesami NATO, a w szczególności z procesem planowania obronnego NATO (NDPP),
- integracja procesów rozwoju zdolności wojskowych Unii i procesów planowania obronnego oraz jak najskuteczniejsze wykorzystanie inicjatyw obronnych UE za pośrednictwem PESCO i CARD,
- skupienie się na niewielkiej liczbie projektów o charakterze operacyjnym, które są zgodne z celami WPBiO i potrzebne do osiągnięcia poziomu ambicji UE oraz wzmacniają zdolności państw członkowskich i wnoszą europejską wartość dodaną;

70. podkreśla, że sektor cyfrowy to przestrzeń nowych możliwości, ale także poważnych zagrożeń w postaci podejmowanych przez podmioty państwowe i niepaństwowe szkodliwych działań przeciwko naszemu bezpieczeństwu i naszym demokracjom; poza tym sektor ten jest transgraniczny i zacierają się w nim granice wyznaczone w prawie konfliktów zbrojnych; uważa, że należy pójść o krok dalej, aby zagwarantować Europejczykom dostęp do tego obecnie kwestionowanego sektora oraz rozwijać kulturę bezpieczeństwa i solidarności między Europejczykami, a także skuteczne narzędzia do osiągnięcia tego celu; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na wpływ wywierany przez powstające technologie, aby zapewnić ich stosowanie i wykorzystywanie w całej Unii, ułatwić badania i wprowadzanie innowacji oraz zwiększyć odporność Unii, przy czym należy pamiętać o konieczności kontroli wykorzystywania tych technologii, a zwłaszcza o konieczności:

- badania wpływu sztucznej inteligencji (SI) na bezpieczeństwo i obronność, w tym złośliwego wykorzystywania tego typu technologii i stosowania SI przez państwa członkowskie do zwalczania tego rodzaju zagrożeń;
- podkreślenia znaczenia innowacyjnej i konkurencyjnej EDTIB (która umożliwi reagowanie na określone potrzeby państw członkowskich i UE) oraz identyfikacji zalet i wad;
- zagwarantowania bezpieczeństwa łańcuchów dostaw (w UE i poza nią), w tym surowców, kluczowych składników i technologii;
- dzielenia się w czasie rzeczywistym ostrzeżeniami, informacjami i zagrożeniami dzięki łączności między ośrodkami operacyjnymi;

71. wzywa zatem UE do przejęcia wiodącej roli w światowych wysiłkach na rzecz ustanowienia kompleksowych ram regulacyjnych dla opracowywania i wykorzystywania broni wspomaganą przez sztuczną inteligencję; wzywa wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela Komisji, państwa członkowskie i Radę Europejską do przyjęcia wspólnego stanowiska w sprawie autonomicznych systemów uzbrojenia, które zapewni istotną kontrolę człowieka nad funkcjami krytycznymi systemów uzbrojenia; domaga się rozpoczęcia międzynarodowych negocjacji w sprawie prawnie

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

wiążącego instrumentu, który zakazałby w pełni autonomicznej broni; popiera prace nad autonomicznymi śmiertelnościami systemami uzbrojenia w ramach konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych (konwencji CCW), która jest obecnie jedynym forum międzynarodowym, na którym omawiane są te kwestie;

72. z zadowoleniem przyjmuje ponowione zobowiązanie się państw członkowskich do stosowania wspólnego stanowiska zmienionego decyzją Rady (WPZiB) 2019/1560 oraz podkreśla znaczenie dogłębnej oceny wniosków o zezwolenie na wywóz technologii wojskowych i sprzętu wojskowego zgodnie z kryteriami w nim przewidzianymi; zwraca uwagę, że decyzja Rady (WPZiB) 2019/1560 i odnoszące się do niej konkluzje z 16 września 2019 r. odzwierciedlają rosnącą wśród państw członkowskich świadomość, że konieczna jest większa krajowa i ogólnounijna przejrzystość i koordynacja działań w obszarze wywozu broni; z zadowoleniem odnotowuje starania na rzecz zwiększenia stopnia przejrzystości oraz publicznej i parlamentarnej kontroli wywozu broni; wzywa do podjęcia wspólnych działań na rzecz poprawy oceny ryzyka, kontroli użytkowników końcowych i weryfikacji po wysyłce;

73. wyraża głębokie przekonanie, że w związku z rosnącymi ambicjami UE w dziedzinie obronności istnieje potrzeba większej zbieżności i spójności polityki państw członkowskich w zakresie wywozu broni; wzywa państwa członkowskie do pełnego przestrzegania wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB w sprawie wspólnych zasad kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego, zmienionego decyzją Rady (WPZiB) 2019/1560, oraz do ścisłego wdrożenia kryterium 4 dotyczącego stabilności w regionie; apeluje o ustanowienie między państwami członkowskimi mechanizmu konsultacji umożliwiającego ocenę zgodności ze wspólnym stanowiskiem;

74. przyjmuje do wiadomości wspólne wysiłki niektórych państw członkowskich na rzecz rozwoju podstawowych przyszłych zdolności poza ramami UE, w szczególności przyszłościowego systemu walki powietrznej (FCAS) oraz głównego systemu walki naziemnej (MGCS); podkreśla, że projekty te są istotne dla ogólnego wzmocnienia europejskich zdolności wojskowych; podkreśla, że w wynikach pierwszego CARD jako główny obszar współpracy wskazano modernizację i zakup systemów czołgów podstawowych; zaleca odnośnym państwom członkowskim zbadanie dodatkowych możliwości współpracy i finansowania na szczeblu europejskim, w szczególności w ramach EFO, aby w pełni wykorzystać innowacyjny potencjał europejskiego przemysłu obronnego i osiągnąć wyższy poziom korzyści skali; w tym kontekście uważa, że prowadzony przez Zjednoczone Królestwo projekt TEMPEST, w którym uczestniczą również państwa członkowskie UE, stanowi niepotrzebne powielanie FCAS, i w związku z tym zachęca państwa uczestniczące w obu projektach do połączenia tych projektów w celu osiągnięcia korzyści skali oraz zapewnienia interoperacyjności między UE a Zjednoczonym Królestwem; podkreśla w tym kontekście konieczność ścisłej współpracy między UE a Zjednoczonym Królestwem w kwestiach bezpieczeństwa i obrony, a także budowania silniejszych partnerstw w dziedzinie obronności oraz wspierania autonomii krajów partnerskich;

Wzmocnienie partnerstw w dziedzinie obronności i wspieranie suwerenności krajów partnerskich

Obrona multilateralizmu w zakresie kontroli zbrojeń, rozbrojenia i nieprolifracji

75. wzywa do działań na rzecz wzmocnienia i zachowania struktury kontroli zbrojeń w Europie w kontekście postępującego rozpadu naznaczonego wycofaniem się Stanów Zjednoczonych i Rosji z Traktatu o otwartych przestworzach; wzywa do aktywnego wsparcia i wzmocnienia systemów i forów dotyczących rozbrojenia we wszystkich aspektach: uniwersalizacji, wsparcia wdrożeniowego, poparcia politycznego i instytucjonalnego oraz wsparcia finansowego; wzywa Unię do zwrócenia szczególnej uwagi na ryzyko chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe (CBRJ) w kontekście Organizacji ds. Zakazu Broni Chemicznej OPCW, ze szczególnym uwzględnieniem systemu zakazu i obowiązków umownych nałożonych przez konwencję o zakazie broni chemicznej (CWC) oraz przeciwdziałania bezkarności;

76. z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie okresu obowiązywania nowego układu o ograniczeniu zbrojeń strategicznych (nowy START) i ubolewa nad zaprzestaniem wdrażania układu o całkowitej likwidacji pocisków raketowych pośredniego zasięgu (INF); odnotowuje rozprzestrzenianie się pocisków hipersonicznych; uważa, że Unia Europejska powinna przyczynić się do zapobiegania międzynarodowemu wyścigowi zbrojeń hipersonicznych; potwierdza pełne poparcie dla zaangażowania UE i jej państw członkowskich na rzecz Układu o nierozprzestrzaniu broni jądrowej (NPT), który stanowi podstawę systemu nierozprzestrzania broni jądrowej i rozbrojenia; ponawia apel o przyjęcie konkretnych i skutecznych środków podczas 10. konferencji przeglądowej NPT; kładzie nacisk na potrzebę zadbania o to, by UE odgrywała istotną i konstruktywną rolę w rozwijaniu i wzmocnianiu ogólnoświatowych oraz opartych na zasadach działań na rzecz nierozprzestrzania broni, a także struktury kontroli zbrojeń i rozbrojenia;

77. ponownie wyraża stałe poparcie dla Wspólnego kompleksowego planu działania (JCPOA) jako najlepszego możliwego sposobu uzyskania zapewnień o nierozprzestrzaniu broni w Iranie; z zadowoleniem przyjmuje wznowienie rozmów i wzywa wszystkie strony do powrotu do pełnego wypełniania postanowień planu działania; wzywa Unię do dopilnowania, by wszystkie strony wywiązywały się z zobowiązań wynikających z konwencji o zakazie broni chemicznej

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

(CWC), oraz do zwalczania bezkarności; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dążenia do zawarcia protokołu do konwencji o zakazie broni chemicznej, ustanawiającego mechanizmy weryfikacji;

Zacieśnienie dialogu, partnerstwa i współpracy w zakresie bezpieczeństwa i obrony

78. podkreśla, że Unia powinna przyjąć strategiczne podejście do swoich wzajemnie korzystnych partnerstw, oparte w szczególności na wspólnych wartościach i zasadach oraz obronie własnych interesów i celu osiągnięcia strategicznej autonomii; podkreśla, że w interesie Unii leży współdziałanie z partnerami, przy pełnym poszanowaniu sojuszy, a autonomia strategiczna powinna stanowić część wielostronnych ram;

79. wzywa do jeszcze ściślejszej współpracy z organizacjami międzynarodowymi, zwłaszcza z ONZ, w tym w kontekście misji WPBiO i operacji pokojowych, w szczególności na wspólnych obszarach działań; podkreśla znaczenie współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa z Organizacją Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE);

80. podkreśla potrzebę wzmocnienia transatlantyckiej współpracy UE-USA w oparciu o równe partnerstwo bazujące na wspólnych wartościach i celach, przy jednoczesnym poszanowaniu autonomii, interesów i aspiracji drugiej strony; z zadowoleniem przyjmuje nawiązany przez Unię i Stany Zjednoczone strategiczny dialog na temat bezpieczeństwa i obrony z myślą o wzajemnie korzystnych i wyważonych stosunkach transatlantyckich; z zadowoleniem przyjmuje w szczególności toczące się lub zbliżające się dialogi UE-USA na temat Chin, Rosji i Indo-Pacyfiku; kładzie nacisk na operacyjny wymiar partnerstwa i znaczenie zachowania strategicznej autonomii Unii, w szczególności w odniesieniu do amerykańskich przepisów międzynarodowego handlu bronią (ITAR); z zadowoleniem przyjmuje taką formę współpracy, ponieważ ułatwia ona zwalczanie zagrożeń hybrydowych; w tym względzie z zadowoleniem przyjmuje nawiązanie współpracy z EDA przez państwa trzecie na podstawie umów administracyjnych, pod warunkiem że współpracy takiej będą towarzyszyć prawnie wiążące środki oparte na wzajemności i zabezpieczenia umożliwiające ochronę interesów związanych z obronnością i bezpieczeństwem Unii i jej państw członkowskich; ubolewa z powodu niewielkiej liczby konsultacji i informacji ze strony sojuszników UE w sprawie wycofania się z Afganistanu i trójstronnego paktu bezpieczeństwa AUKUS; podkreśla, że powinno to ponownie przypomnieć UE o pilnej potrzebie podjęcia działań w zakresie obrony UE, aby zapewnić UE zdolność do bycia globalnym graczem na rzecz pokoju;

81. zwraca uwagę, że niezbędna współpraca z NATO zapisana w art. 42 ust. 2 Traktatu Północnoatlantyckiego musi rozwijać się z należyтым uwzględnieniem specyfiki i roli NATO i UE, przy pełnym poszanowaniu autonomii decyzyjnej obu organizacji; apeluje o silniejsze NATO wspierane przez wzmocnioną Unię Europejską (europejski filar w NATO) i ma nadzieję, że partnerstwo UE-NATO będzie rozwijać się w konkretnym kierunku, zwłaszcza jeśli chodzi o coraz większą hybrydyzację zagrożeń i przy uwzględnieniu czynników pozawojskowych w strategicznej konkurencji w czasie pokoju; przyznaje, że w przypadku nowych zagrożeń na europejskim terytorium, takich jak dezinformacja, kradzież własności intelektualnej, przymus gospodarczy lub cybersabotaż, Unia Europejska rozwija swoje zdolności, aby stać się gwarantem bezpieczeństwa; podkreśla, że aktualna sytuacja strategiczna wymaga jednoznacznego wsparcia NATO dla inicjatyw europejskich w dziedzinie obronności, w tym zdolności, z poszanowaniem prerogatyw każdej organizacji; przypomina, jak ważne jest pełne wdrożenie porozumienia Berlin Plus oraz umożliwienie przekazywania dokumentów poufnych między obiema organizacjami; uważa, że prace prowadzone równoległe nad Strategicznym kompasem UE i przewidywanym uaktualnieniem koncepcji strategicznej NATO stanowią wyjątkową szansę na ustalenie jasnych priorytetów i zapewnienie spójności, a także określenie dodatkowej synergii w celu wzmocnienia transatlantyckich więzi i pogłębiania współpracy UE-NATO; w tym kontekście apeluje o to, by nowa koncepcja strategiczna NATO została sformułowana w sposób spójny ze Strategicznym kompasem Unii i w pełni go uwzględniała; uznaje rolę NATO jako fundamentu zbiorowego bezpieczeństwa tych państw członkowskich, które są również członkami NATO; zauważa jednak z zaniepokojeniem, że głębokie i trwałe rozbieżności z jednym z sojuszników NATO, który nie należy do UE, zakłócają współpracę tych organizacji i osłabiają solidarność państw członkowskich, zwłaszcza na strategicznym obszarze wschodniej części Morza Śródziemnego; oczekuje na nową wspólną deklarację UE-NATO;

82. odnotowuje potencjalny gwałtowny wzrost zagrożeń ze strony ekstremistów po wycofaniu się NATO i przejściu władzy przez talibów w Afganistanie; apeluje o dogłębną refleksję na temat doświadczeń z Afganistanu oraz o przyjęcie aktywnej strategii w regionie w celu złagodzenia skutków faktu, że Afganistan stanie się nową bazą niezakłóconego rozwoju ekstremizmu i terroryzmu; potwierdza, że należy dołożyć wszelkich starań, by zagwarantować bezpieczeństwo i prawa człowieka Afgańczyków i chronić ich przed przemocą, prześladowaniami i zabójstwami; podkreśla konieczność

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

kontynuowania ewakuacji, szczególnie osób, które pracowały dla UE; zauważa, że wycofanie się z Afganistanu uwydatniło potrzebę zwiększenia zakresu odpowiedzialności UE za bezpieczeństwo na świecie oraz wniesienia znaczącego wkładu we wzmocnienie zdolności i potencjału UE;

83. wzywa do zacieśnienia stosunków z demokratycznymi państwami w regionie Indo-Pacyfiku oraz w określonych obszarach tematycznych (cyberbezpieczeństwo, zagrożenia hybrydowe, morskie, kontrola zbrojeń itp.) a także ze Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) i z partnerami z Ameryki Łacińskiej; zwraca uwagę na wyzwania w zakresie bezpieczeństwa w regionie Indo-Pacyfiku, który ma istotne znaczenie dla UE; z rosnącym zaniepokojeniem odnotowuje stale intensyfikowane działania zbrojeniowe Chin i rosnącą pozycję militarną tego kraju, w szczególności doniesienia o teście pocisku hipersonicznego oraz coraz częstsze naruszenia tajwańskiej strefy identyfikacyjnej obrony powietrznej; apeluje do wszystkich zaangażowanych stron o pokojowe rozwiązywanie sporów i deeskalację napięć, jak również o powstrzymanie się od podejmowania jednostronnych działań w celu zmiany status quo; wzywa wszystkie strony, aby przestrzegały zasad prawa międzynarodowego, zwłaszcza UNCLOS; podkreśla rosnące znaczenie dezinformacji pochodzącej z Indo-Pacyfiku, która grozi osłabieniem działań UE w tym regionie, i w związku z tym wzywa Radę i Komisję do zajęcia się tym wyzwaniem w podobny sposób jak w przypadku dezinformacji pochodzącej z wschodniej granicy UE; z poważnym zaniepokojeniem odnotowuje niedawny pokaz siły i eskalację napięć w regionalnych punktach zapalnych, takich jak Morze Południowo- i Wschodniochińskie oraz Cieśnina Tajwańska; podkreśla, że pokój i stabilność w regionie Indo-Pacyfiku są ogromnie ważne dla UE i jej państw członkowskich; wyraża poważne zaniepokojenie ciągłymi manewrami wojskowymi Chin w Cieśninie Tajwańskiej, zwłaszcza tymi, które są ukierunkowane na Tajwan lub odbywają się w tajwańskiej strefie identyfikacyjnej obrony powietrznej; wzywa Chiny do zaprzestania tej demonstracji siły wojskowej, ponieważ stanowi ona poważne zagrożenie dla pokoju i stabilności w Cieśninie Tajwańskiej i w regionie Indo-Pacyfiku; ponownie podkreśla potrzebę dialogu, bez stosowania przymusu lub destabilizującej taktyki przez żadną ze stron; podkreśla swój sprzeciw wobec wszelkich jednostronnych działań, które mogą podważyć status quo w Cieśninie Tajwańskiej, oraz podkreśla, że nie wolno dokonywać żadnych zmian w stosunkach między państwami po obu stronach cieśniny wbrew woli obywateli Tajwanu; podkreśla, że coraz bardziej agresywna postawa Chin wobec niektórych państw i terytoriów stanowi powód do niepokoju; podkreśla, że UE powinna przeprowadzić ocenę ewentualnego wpływu konfliktu regionalnego na bezpieczeństwo UE, w której należy również ocenić, w jaki sposób UE powinna zareagować na pogarszającą się sytuację w zakresie bezpieczeństwa w regionie Indo-Pacyfiku i poza nim; z zadowoleniem przyjmuje toczącą się obecnie dyskusję na temat udziału Japonii w EUTM Mali i EUTM Mozambique oraz udziału Indii w afrykańskich operacjach i misjach WPBiO;

84. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie umowy o strategicznej współpracy wojskowej i obronnej między Grecją a Francją jako krok w kierunku europejskiej autonomii strategicznej oraz utworzenia prawdziwej i sprawnie funkcjonującej Europejskiej Unii Obrony; wzywa do zacieśnienia współpracy z krajami partnerskimi w regionie Morza Śródziemnego w celu zwalczania ekstremizmu, terroryzmu, nielegalnego handlu bronią i handlu ludźmi;

85. podkreśla, że z geopolitycznego punktu widzenia ważne jest, by Unia była głównym podmiotem odpowiedzialnym za stabilność, bezpieczeństwo i dobrobyt w regionie oraz by zapobiegała destabilizacji w swoim sąsiedztwie na wschodzie i południu, a także w Arktyce; uznaje rosnącą wartość polityczną, gospodarczą i środowiskową, a także wartość w zakresie bezpieczeństwa i wartość strategiczną koła podbiegunowego, wzywa państwa członkowskie do kontynuowania współpracy z Radą Arktyczną we wszystkich kwestiach będących przedmiotem zainteresowania UE oraz do sformułowania kompleksowej strategii dla tego regionu; odnotowuje nadchodzące wyzwania dla bezpieczeństwa w Arktyce, spowodowane zmianami środowiska naturalnego oraz rosnącym zainteresowaniem geopolitycznym tym regionem; podkreśla potrzebę włączenia polityki UE wobec Arktyki do WPBiO; podkreśla, że UE musi mieć jasną wizję swojej roli w kwestiach bezpieczeństwa w Arktyce oraz angażować się w skuteczną współpracę z NATO; podkreśla, że Arktyka musi pozostać obszarem pokojowej współpracy, i ostrzega przed zwiększoną militaryzacją tego regionu;

86. uznaje znaczenie zaangażowania w ramach WPBiO we wschodnim sąsiedztwie; popiera pogłębienie współpracy wojskowej i współpracy w zakresie bezpieczeństwa z krajami należącymi do Partnerstwa Wschodniego, aby utrzymać stabilność na granicach Unii; ponawia swój apel o aktywniejszą rolę UE w pokojowym rozwiązywaniu trwających konfliktów i zapobieganiu wszelkim przyszłym konfliktom w regionie; wzywa do zapewnienia wsparcia krajom należącym do Partnerstwa Wschodniego i do zaangażowania zainteresowanych krajów Partnerstwa Wschodniego w działalność Europejskiego Centrum ds. Zwalczania Zagrożeń Hybrydowych; wzywa do utworzenia platformy współpracy między unijną grupą zadaniową ds. komunikacji strategicznej a Partnerstwem Wschodnim, aby zajmować się kwestiami związanymi z walką z dezinformacją w celu wzmocnienia odporności krajów Partnerstwa Wschodniego;

87. docenia wkład Gruzji, Republiki Mołdawii i Ukrainy w misje i operacje w ramach WPBiO; popiera ściślejszą współpracę w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa z tymi cenionymi partnerami;

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

88. ponownie zdecydowanie potępia agresywne zachowanie Rosji wobec Ukrainy, zwłaszcza znaczną koncentrację sił wojskowych na granicach z Ukrainą oraz w Donbasie, na okupowanym Krymie oraz na Białorusi, stałe finansowe i wojskowe wsparcie dla ugrupowań zbrojnych w Donbasie, nielegalną okupację Republiki Autonomicznej Krymu i Sewastopola, blokadę Morza Azowskiego i ciągłe cyberataki i inne ataki hybrydowe przeciwko Ukrainie; podkreśla, że koncentracja rosyjskich sił wojskowych i powtarzające się naruszanie przez Rosję porozumienia o zawieszeniu broni stanowią zagrożenie dla pokoju, stabilności i bezpieczeństwa w Europie; wzywa rząd rosyjski, aby wycofał siły zbrojne z ukraińskich granic i zaprzestał gróźb wobec swoich sąsiadów; przypomina, że czwórka normandzka i porozumienia mińskie I i II są jedynymi inicjatywami dyplomatycznymi mającymi na celu położenie kresu działaniom wojennym między Ukrainą a wspieranymi przez Rosję separatystami w Doniecku i Ługańsku, oraz wzywa do wsparcia wysiłków na rzecz wznowienia rozmów w formacie normandzkim i osiągnięcia wymiernych rezultatów; pochwała znaczne wysiłki na rzecz utrzymania intensywnej współpracy między UE, jej państwami członkowskimi i Stanami Zjednoczonymi oraz między państwami członkowskimi w odniesieniu do sytuacji; apeluje o zwiększoną i wiarygodną pomoc wojskową i w zakresie bezpieczeństwa dla Ukrainy zgodnie z jej potrzebami, w tym poprzez uruchomienie Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju; zachęca państwa członkowskie do zwiększenia dwustronnej pomocy wojskowej i pomocy w zakresie bezpieczeństwa dla Ukrainy; odnotowuje pierwsze spotkanie w ramach dialogu w sprawach cyberprzestrzeni między UE a Ukrainą i jest gotów wesprzeć w razie potrzeby zwiększenie pomocy UE dla Ukrainy w zakresie cyberbezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie dialogu UE-Ukraina na temat cyberbezpieczeństwa i zachęca do podobnej współpracy z innymi zainteresowanymi krajami Partnerstwa Wschodniego;

89. ubolewa z powodu braku partnerstwa między Zjednoczonym Królestwem a Unią Europejską w zakresie współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony ze względu na brak zainteresowania ze strony brytyjskiego rządu, i to pomimo zapewnień zawartych w deklaracji politycznej określającej ramy przyszłych relacji między UE a Zjednoczonym Królestwem; podkreśla potrzebę zawarcia porozumienia o współpracy w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa między UE a Zjednoczonym Królestwem, aby móc lepiej stawić czoła wspólnym globalnym wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa; wzywa rząd Zjednoczonego Królestwa do rozpoczęcia negocjacji w celu nawiązania ścisłej współpracy w dziedzinie polityki zagranicznej, bezpieczeństwa, obrony i rozwoju zdolności; wzywa do zacieśnienia współpracy i partnerstwa z odpowiednimi organizacjami afrykańskimi, takimi jak Unia Afrykańska, ECOWAS, Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju (SADC), Grupa Pięciu na rzecz Sahelu i Parlament Panafrkański, aby promować większą rolę parlamentarną w Afryce; wzywa ponadto UE do wywiązania się z zobowiązań podjętych na czwartym szczycie UE-Afryka w odniesieniu do wspierania stabilności gospodarczej i politycznej oraz dalszego wspierania zdolności afrykańskich sił reagowania; zważywszy na cykliczny charakter konfliktów w tym regionie, podkreśla potrzebę wzmocnienia dialogu politycznego z rządami wspieranymi przez UE w celu zapewnienia większej przejrzystości, zwalczania korupcji, pielęgnowania włączenia społecznego i zaangażowania obywateli w wysiłki na rzecz ograniczenia wybuchów konfliktów zbrojnych i etnicznych w Afryce;

90. wzywa do współpracy w zakresie szkoleń i budowania zdolności wojskowych z krajami partnerskimi osłabionymi konfliktami lub zagrożeniami regionalnymi bądź będącymi ofiarami szkodliwej ingerencji zagranicznej;

91. zwraca uwagę na rolę zwiększonego przepływu nielegalnych środków finansowych do rajów podatkowych oraz na związane z tym ryzyko wzrostu militarystyki, finansowania działalności terrorystycznej i pogłębienia niestabilności na świecie; wzywa do podjęcia intensywniejszych działań w celu ograniczenia prania pieniędzy i wyposażenia partnerów, zwłaszcza w Afryce i Ameryce Łacińskiej, w mechanizmy pozwalające ograniczyć podejrzaną transakcje finansowe, w które zaangażowane są władze w rajach podatkowych;

Poprawa europejskiego zarządzania WPBiO

92. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Dyrekcja Generalna ds. Przemysłu Obronnego i Przestrzeni Kosmicznej (DG DEFIS) rozpoczęła działalność; z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź zorganizowania szczytu europejskiej obronności na początku 2022 r., a także fakt, że przewodniczący Rady Europejskiej ogłosił rok 2022 rokiem europejskiej obronności; oczekuje, że obie inicjatywy przyniosą nowe impulsy dla dalszego rozwoju Europejskiej Unii Obrony; zachęca obywateli, przedstawicieli środowiska akademickiego, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i sektor prywatny, by podczas Konferencji w sprawie przyszłości Europy wyrazili swoje oczekiwania dotyczące struktury WPBiO, pokoju, obronności, agendy bezpieczeństwa, Strategicznego kompasu oraz roli UE na świecie; wzywa instytucje unijne, by uwzględniły te oczekiwania i przełożyły je na konkretne propozycje i działania; podkreśla znaczenie usprawnienia narzędzi, jakimi dysponuje społeczeństwo obywatelskie, aby zapewnić jego znaczące zaangażowanie w formułowanie polityki obronnej i nadzór nad nią; wzywa do utworzenia w Parlamencie pełnoprawnej komisji bezpieczeństwa i obrony oraz do nadania formalnego statusu Radzie ministrów obrony Unii;

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

93. przypomina o roli odgrywanej przez wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa; wzywa państwa członkowskie, by przeprowadziły ocenę reformy procesu decyzyjnego, w szczególności art. 31 TUE, polegającej na rozszerzeniu głosowania większością kwalifikowaną na politykę zagraniczną i bezpieczeństwa UE w obszarach związanych z WPBiO, a także by zbadały możliwości pełnego wykorzystania klauzul pomostowych i zakres artykułów wzmacniających solidarność i wzajemną pomoc UE w czasach kryzysu;

94. wskazuje, że należy z wyprzedzeniem konsultować się z Parlamentem w sprawie planowania, modyfikacji i możliwości zakończenia misji WPBiO oraz że należy odpowiednio informować Parlament w tym zakresie; podkreśla, że Parlament należy aktywnie angażować w ocenę misji i operacji w dziedzinie WPBiO w celu zwiększenia ich przejrzystości oraz poparcia politycznego i publicznego dla nich; jest zdania, że zalecenia Parlamentu powinny się należycie uwzględniać; pragnie wypełnić swoją rolę kontrolną wobec instrumentu Globalny wymiar Europy, w szczególności wobec jego założeń dotyczących pokoju i bezpieczeństwa, a także wobec wdrażania EFO;

95. podkreśla, że należy rozwijać coraz bliższą współpracę z parlamentami narodowymi w zakresie kwestii dotyczących WPBiO w celu zwiększenia odpowiedzialności oraz wzmocnienia kontroli i dyplomacji obronnej;

96. nalega, aby regularnie informować Parlament i konsultować się z nim w sprawie wdrażania PESCO z uwagi na niezbędne powiązania tego mechanizmu z różnymi instrumentami finansowymi WPBiO, w szczególności z EFO, nad którym Parlament Europejski sprawuje kontrolę;

97. podkreśla znaczenie skutecznych powiązań między różnymi strukturami zarządzania UE (Komisją, ESDZ, EDA itp.) oraz potrzebę wspierania dobrych stosunków z Parlamentem Europejskim, jako jedynym organem reprezentującym obywateli Unii, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatów;

98. będzie zwracał szczególną uwagę na to, aby specjalny charakter kwestii wojskowych był lepiej uwzględniany w prawie Unii Europejskiej; w tym celu przypomina, że Parlament opowiada się za utrzymaniem statusu wojskowego, który spełnia bardzo szczegółowe wymogi zawodu żołnierza i gwarantuje skuteczność sił zbrojnych w państwach członkowskich; wzywa do zachowania zdolności działania sił wywiadowczych, ponieważ siły te nie mogą skutecznie chronić bezpieczeństwa narodowego bez pełnego dostępu do danych o łączności, prewencyjnie, przez wystarczająco długi czas, pod nadzorem sądów krajowych i z poszanowaniem europejskiej konwencji praw człowieka; odnotowuje przyjęcie przez Radę ogólnego podejścia do pakietu dotyczącego jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej; przypomina o konieczności ochrony suwerenności państw członkowskich i swobody działania europejskich sił zbrojnych; przypomina, że jeśli chodzi o świadczenie usług, istotne są gwarancje dotyczące bezpieczeństwa narodowego w zakresie dostępu do danych, ich wiarygodności i integralności, oraz podkreśla, że włączenie klauzul zabezpieczenia militarnego do przepisów UE powinno umożliwić sprostanie temu podwójnemu wyzwaniu;

o

o o

99. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, wysokiemu przedstawicielowi Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz wiceprzewodniczącemu Komisji, przewodniczącej Komisji Europejskiej i właściwym komisarzom (np. komisarzowi ds. rynku wewnętrznego), sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu NATO, agencjom Unii Europejskiej działającym w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, bezpieczeństwa i obrony, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.